

REN DHARK 2

BITVA V KOSMU

H.G.FRANCIS

Z přelidněné Země vystartuje obří kosmická loď Galaxy s padesáti tisíci vystěhovalci na palubě ve chvíli, kdy se ve sluneční soustavě objeví dvě skupiny mimozemšťanů. Kolonisté mají namířeno do soustavy Denebu. Nesmírnou vzdálenost mají překlenout časovým skokem, který však selže. Ocitají se v neznámé části Galaxie. Nakonec objeví dvoj hvězdu s osmnácti planetami. Pátá se podobá Zemi, zde přistanou.

Na lodi už během letu probíhá boj o moc. Vlády nad planetou Hope

— Naděje — se hodlá zmocnit diktátor Rocco, proti kterému stojí posádka kosmické lodi v čele s Renem Dharkem...

„Už to nevydržím, rozumíš? Celého mě to rozežírání!“

Astronom Alf Treidler odložil řezbářský nůž a postavil si karmínově rudou figurku na koleno. Pak teprve vzhlédl.

Anas Mikan vypadal příšerně. Na nozdách se mu třpytily kapičky studeného potu. Tmavohnědé váčky pod očima prozrazovaly jeho vyčerpanost. Drobné třesoucí se ruce se křečovitě svíraly. Anas Mikan si všemi deseti prsty mačkal a hnětl břicho.

„Dohodli jsme se ale na něčem jiném, Anasi! Vzpomínáš si, u švédských šér!“

Inženýr přikývl. Nervózně si olizoval rty. Jeho vyzáblá postava se kymácela.

Treidler si vybavil, jak to tehdy bylo. Potkal tohohle Švéda na jedné ze svých cest. Bylo to ještě na Zemi. Ač byli oba hodně rozdílní, porozuměli si na první pohled, protože oba chtěli opustit Zemi, aby se usadili na jedné z planet Denebu.

Anas Mikan chtěl odletět, protože byl narkoman. Neměl sílu zbavit se závislosti na droze. Chtěl někam, kde není k sehnání heroin. Věděl, že je příliš slabý, že by žádnou odvykací kúru nevydržel. Proto chtěl letět ke hvězdám, protože si uvědomoval, že tam do toho nemůže spadnout znovu.

Přesto měl malou zásobičku. Musel ji mít, protože by náhlou abstinencí nepřežil. Tuhle rezervu měl však v rukou astronom.

Alf Treidler už nemohl inženýrův škemravý pohled déle snést. Věděl dobře, že nepatrná dávka beztak za několik dní dojde. Proto snad nebude žádná tragédie, když Mikan dostane svou porci o něco dřív.

Vytáhl zpod košile kožený váček a podal Mikano papírový balíček s drogou a lahvičkou destilované vody. Nedíval se, když si inženýr stáhl paži tlakovým obvazem, rozpustil prášek ve vodě, natáhl roztok do stříkačky a vpíchl si jehlu do žíly.

Alf Treidler se díval na figurku ve svých rukou. Cítil hluboké uspokojení. Dosáhl svého cíle. Byl šťastný.

„Díky,“ zamumlal Mikan. „Díky, příteli!“

Položil astronomovi na rameno ruku, která se už nechvěla. Barva jeho obličeje se změnila.

Alf Treidler vzhlédl

Inženýrový oči se rozšířily.

»Zvládl jsi to, Alfe! To je ono!«

Treidler se usmál a zvedl karmínovou figurku do výše. Anas Mikan po cítil, že z dřevěné figurky vychází cosi neurčitěho

„Člověk by myslel, že je jedno, jaké dřevo použiješ, Alfe — ale není to jedno!«

Treidler si opět figurku vzal. Představovala biblického Jonáše, muže, jehož na útěku před Boží rukou pozřela veliká ryba, aby ho po třech dnech a nocích znovuzrozeného vyvrhla zpět na břeh. Treidler neustále vyřezával sošky Jonáše, jako by se chtěl s tímto tématem vyrovnat.

„Moje figurky by měli stát tam, kde vznikly,« řekl jednou Švédovi Treidler. Mikan si vzpomínal, jak se při jeho slovech odmítavě zasmál. Ale teď mu připadalo, že měl astronom pravdu.

Také tahle soška byla vyřezána z naplaveného dřeva, které však vypadalo, jako kdyby vyrostlo tady na břehu řeky.

Co ale měl společného biblický příběh s Hope, pátou planetou soustavy Col? Anas Mikan si zhluboka povzdechl. Zjistil, že se mu myšlenky

kamsi zatoulaly.

„Ren Dhark se bude muset s Roccem nejspíš spojit,“ prohlásil, proto že si myslel, že je načase změnit téma. Alf Treidler se zvedl. Trochu si po vytáhl kalhoty a zastrčil si rudou figurku opatrně za košili. Pak zavrtěl svou velkou hlavou a kolem úst mu hrál chlapecký úsměv.

„Proč by se měl Dhark spojovat s Roccem? Loď přece patří nám! Tu nám Rocco nemůže upřít!«

Řekl to klidně a ležérně, s jistotou muže, který našel vnitřní klid.

Anas Mikan zrudl. Cítil, jak se mu nervy napínají. Pracně se držel zpátky. Nejraději ze všeho by byl v té chvíli skočil Alfu Treidlerovi po krku a uškrtil ho!

Jak tohle muž nenáviděl pro jeho jistotu, pro jeho charakterovou sílu. Alf Treidler by určitě nikdy nepropadl drogám. A i kdyby — zase by se z toho s povzneseným úsměvem dostal!

Anas Mikan se vyděsil a po zádech mu přeběhl mráz. Najednou nevěděl, proč se chtěl vrhnout na muže, kterého si v hloubi duše vážil. Také si neuvědomoval, jak je na něm závislý, že ho s ním spojuje jakási podivná láska smíšená s nenávistí. Uctíval Treid stejně žhavě jako ho dokázal nenávidět.

„Dhark!“ zafuněl Mikan hněvivě. „Jakým právem si dělá nárok na Galaxy? Patří přece nám. Ne jemu!«

Alf Treid se dobromyslně usmál a položil svému malému příteli ruku na rameno.

„Anasi, já patřím k posádce. Jsem jeden z těch, kolem nichž se všech no točí. Jako vystěhovalec jsem při letu pomáhal, kde se dalo. A loď m pořád ještě potřebuje! Ztratili jsme Zemi, Anasi! Nevíme, kde jsme! Musíme najít Zemi!«

Mikan si drbal svědící místo vpichu.

„Zkoušíte to už tři týdny a ještě jste to nedokázali. Teď už Rocco ni koho na palubu nepustí! Jak to chceš sám zvládnout?“

„Vrátíme se do města, Anasi“ navrhl astronom a objal narkomana kolem ramen. Kráčeli po břehu řeky. V dálce ležel Cattan, město osídlenců.

„Já to zvládnou, Anasi,« odpověděl obr na inženýrovu otázku. „Mám pár nových nápadů, které bych si rád vyzkoušel.“

„Alfe — ty chceš, abych tě propašoval do lodi?“

V řezbářově .růžolícím obličejí se objevil úsměv. Jeho ježaté vlasy trčely do večerního vzduchu.

„To přece pro tebe nemůže být žádný problém, Anasi. Jak jsem slyšel, hlídáš s ostatními Roccovými lidmi průlezy do lodi. Takže je pro tebe hračka mě vpustit dovnitř ne?“

„Proč tak usilovně hledáš Zemi, Alfe? Mělo by ti to být přece úplně fuk! Nepatříš k posádce! Chceš přece zůstat tady!“

Astronom zvažněl. Vytáhl zpod košile svůj výtvar a otáčel jím ve svých mohutných tlapách.

„Anasi, půl života jsem jezdil podél evropských pobřeží. Na mrňavé plachetnici. Do sítí jsem lovil naplavené dříví. Pořád jsem hledal to, co jsem teď našel! To ti nestačí?“

„Ty se chceš vrátit na Zem?“ vyhrkl narkoman. Treidler přikývl.

„No, tomu ale nerozumím.“ Treidler se jen usmíval. „Ty chceš do lodi?“ „Musím!“

„Rocco se lodi nikdy nevzdá! Chce s Lil ponechat!“ Treidler vrtěl rozvázně hlavou a chlapecky se usmíval.

„Rozpory mezi Roccem a Dharkem jsou proto tak nesmiřitelné, protože nevíme, kde leží Země! Dhark chce loď, aby se na ní vydal ji hledat. Rocco se jí nechce vzdát, protože se bojí, že se Dhark ztratí a nenajde cestu zpátky na Hope. Žádný z kolonistů by se nerad odloučil od Země na- vždycky. Proto chce Rocco loď pro sebe.“

Anas Mikan sklopil hlavu. Treidler si všiml, že se mu už zase třesou ruce. Překvapilo ho to. Přece není možná, aby už Mikan opět toužil po dávce.

Nebo si už předtím našel nějaký jiný zdroj a jede v tom znovu? Astronom popadl Mikana za rameno a zatřásl jím. „Musíme se dostat do lodi, abych našel Zemi! Když se mi to povede, je po problémech. Když ne, pak může dojít k hrozně katastrofě!“

- „Rocco nedopustí, aby došlo k boji, Alfe! Strašně moc potřebuje odborníky, bez nich nemůže pracovat!“

- „Když najdu Zemi, bez váhání pro něj začnu pracovat, odpověděl Treidler naléhavě.

„Pochop to, prosím tě, Anasi! Klíč ke všemu je Země. Musíš mě propašovat do lodi. Musíš!“

Mikan se chytil za hlavu a začal si třít spánky. Obrovitý řezbář si všiml, jak zrudl

5

»Za extra dávku udělám všecko, Alfe!“ zašeptal.

Treidler se zklamaně kousl do rtu. Dlouho se rozmýšlel, než řekl:

„Dostaneš ji, jakmile budu v lodi!“

Anas Mikan vzhlédl. Váčky pod očima mu potemněly. Pak pomalu, ztěžka přikývl.

Když se Alf Treidler sklonil, aby pod svěšenou plachtou vklouzl do velkého stanu, spatřil Rena Dharka. Poručík, který převzal velení posádky po smrti svého otce, právě procházel řadami postelí k východu.

„Poručíku!“ zavolal tiše.

Ren Dhark se zastavil. Pomalu se natočil a jasnými očima pohlédl na astronoma.

„Vy jste Alf Treidler, nemám pravdu?“ zeptal se Dhark bezvadnou němčinou. Astronom mechanicky přikývl. Už předtím slyšel, že Ren Dhark je jazykový génius. Přesto ho teď překvapilo, že slyší svou mateřštinu. Na víc nepočítal s tím, že poručík bude okamžitě vědět, o koho jde.

„Můžu s vámi na okamžik mluvit?“

Dhark přikývl. Popadl astronoma za paži a odtáhl ho stranou. Přitom letmo pohlédl na zachmuřeného muže, který právě vycházel ze stanu. Zdálo se, že ho překvapilo, když tu ještě Dharka uviděl.

„Pojďte se mnou, Treidlere, nemusí nás nikdo poslouchat,“ zasmál se poručík.

Treidler se usmál také a v šedivých očích se mu zablýsklo. Obdivoval poručíka. Věděl jaké má problémy. O to víc se mu líbilo, že to nedává ni jak najevo.

„Pane — doufám, že se ještě dneska dostanu do lodi!“ Poručík tiše hvízdal.

„A — co si od toho slibujete?“

„Mám pár nápadů. Možná se mi podaří zjistit, kde jsme.“

Dhark na astronoma zkoumavě pohlédl.

„Kdyby se vám to tak podařilo, Treidlere!“ Chytil znovu obra za paži a sevřel ji. „Ale jak se tam chcete dostat? Znáte někoho ze strážných?“

Treidler přikývl. Pokradmu se rozhlédl, ale zdálo se, že je nikdo neposlouchá. Tady mezi stany, v nichž byla posádka kosmické lodi provizorně ubytována, Rocco příliš oblíbený nebyl. Jeho špiclové to tu měli obzvlášť těžké. Treidler zahlédl Bernda Eylerse, který ještě s dvěma dalšími muži odstrčil zachmuřence, který se ještě před několika minutami plížil za Renem Dharkem. Astronom uspokojeně zaznamenal, že Dhark disponuje i fungující ochrankou.

„Pokusím se být opatrný,“ usmál se Treidler, a pak si rozpačitě pohladil strnisko. „Vidím, že máte schopné gorily, ale nerad bych něco riskoval.“

Poručík nedbale přikývl. Jeho inteligentní oči se ani na okamžik neodtrhly od Němce, který měl dojem, že Dhark už předem ví, co řekne.

„Kdyby bylo možné, aby se na palubu dostal kromě mě ještě někdo jiný, budu vás informovat, poručíku!“

Dharkovy oči se poněkud. z a v té chvíli Alf Treidler pochopil. Sevřel vyřezanou figurku v ruce ještě víc.

„Řeknu vám něco důvěrného, Alfe,“ odpověděl Dhark klidně. „Rocco má v úmyslu vyřadit Galaxy úplně z provozu.“

„To přece nemůže! Jestli to udělá, nikdy už neuvidíme Zemi!“ Treidler cítil, Jak se ho zmocňuje strach..

Dhark se ponuře usmál

„Udělá to,« řekl tvrdě. »Udělá to, jestli se nám ještě předtím nepodaří obsadit loď!«

Rocco byl v té době, tři týdny po přistání, zvoleným a potvrzeným guvernérem Cattanu. Pomocí obratně sestaveného vedení rychle ovládl Celé město Jeho jediným problémem byla teď posádka kosmické lodi Po dařilo se mu ji donutit, aby opustila Galaxy Tím však ještě nebyla vyřešena rozhodující otázka. Zdroj neklidu zůstal. Ren Dhark byli nadále ne. bezpečný a obratný protihráč, a měl za sebou tři tisíce mužů. V Dharkově táboře byli kvalifikovaní lidé, které Rocco naléhavě potřeboval k vybudování města. Mohl je získat pro sebe jedině v případě, že odstraní příčiny sporu.

Taková loď, která měří skoro osm set metrů, se nedá jen tak snadno unést. Rocco se nechtěl vzdát hodnotné technické výzbroje lodi. Posádka se zde ovšem nemínila usadit, táhlo ji to zpátky na Zem.

Byla jen jediná možnost, Jak zde posádku udržet. Rocco naprosto bez ohledně zvolil pro něj nejpríznivější cestu, třebaže byla spojena s katastrofálními

nevýhodami. , -

Zhluboka, hrdelně se zasmála nabídl mužíkovi místo.- Mrňous měl tmavý knírek, který kontrastoval se světlou kůží a zdůrazňoval tak mimo řádnou délku zahnutého nosu.

Anas Mikan se zhroutil do křesla a hbitě si olízl rty.

„Vy jste Anas Mikan, nemám, pravdu,“ zeptal se ho Rocco. Pak. klesl do vedlejšího křesla. Když narkoman přikývl, dodal: „Slyšel jsem, že jste nemocný.“

Anas Mikan zavrtěl hlavou a prohrábl si zpoceně vlasy.

„Už ne,« zašeptal. „Teď už ne, co nevidět budu zase fit.«

„Kouříte?“

Mikan sáhl mechanicky do dřevěné dózy a zapálil si cigaretu. Dvakrát. třikrát potáhl, a obličej se mu rozjasnil a kůže napjala.

Rocco vyskočil. Vytrhl narkomanovi cigaretu z prstů, hodil ji na podlahu a podpatkem ji rozdrtil Vypadal, jako kdyby mu ani v nejmenším nevadilo, že na koberci zůstala vypálená díra. Anas Mikan zasténal.

„Jak vás mohli vybrat do stráže?“ zeptal se Rocco a pohlédl někam mimo Mikana Nikdy nemluvil příliš h1a ale teď mu hlas burácel rozčilením.

7

- —

»Nemusíte se bát, že se něco stane, pane,« vyhrkl Mikan, zatímco si ho Rocco pohrdavě měřil

Vtom se guvernér předklonil.

„Ale já bych rád, aby se něco stalo.« „Co mám udělat?“

Rocco se pohodlně opřel a sebejistě.položil paže na lenochy křesla. „Potřebujeme loď!“

„To je mi jasné, pane.«

„Loď musí zůstat tady! Nesmí znova zmizet ve hvězdné džungli.« „Ano, pane!“

„A jak se to t Mikane?“

Otázka práskla vzduchem jako bič.

Anas Mikan se vyděšeně schoulil. Obličej mu zpopelavěl a na čele mu vyrazil studený pot. ‘

„Musí se zničit pohonné jednotky!“

„A jak, Mikane,“ Rocco jako by neznal slitování.

„Mřížoví z labanitické ocele obklopují magnetická pole, pane. Musí se náhle změnit jejich struktura, a síla se pak zborší. Pane, pane, já...“

Rocco vstal.

„Každý na první pohled pozná, že jde o sabotáž.“ „Kdepak, pane. To nezjistí nikdo.“

Rocco se postavil za psací stůl. Naklonil se nad deskou a bouchl pěstí do stolu.

„Kdo se vyzná v pohonném systému, Mikane?“

„Já, pane,“ vykoktal narkoman. Rty se mu třáslly. Rocco už na něj neohlédl. Dělal, jako by Mikan neexistoval.

Anas Mikan vyskočil. Rozechvěle se opřel o psací stůl...

„Nikdo by mi to nemohl dokázat! Každý by si myslel, že je to nedopatření! Vyznám se v tom, věřte mi!“

Narkoman mluvil ostře a zadýchaně. Rocco se pomalu obrátil

„Dejte mu, co potřebuje,« přikázal muži stojícímu u dveří.

Alf Treidler si tiskl sošku Jonáše boku. Věděl, že se mu v její blízkosti bude lépe a soustředěněji pracovat.

Dva bledé měsíce Hope se sunuly po temné obloze. Třetí visel nízko nad obzorem. Zářil fialově ve světle obou sluncí, která už zapadla.

Alf Treidler se vzdal naděje, že mraky zhoustnou. Musel se prostě pokusit i za takového světla dostat k lodi.

Vyloupl se ze stínu budovy stojící na prozatímním okraji města a plížil se křovinatým terénem k lodi. Držel se při tom nejtemnějšího ze tří stínů, které loď vrhala. Doufal, že se tak dostane nepozorovaně k průlezu, který má střežit jeho přítel Mikan.

8

‘ Vyčítal si, že vzbudil v Renu Dharkovi určité naděje. Napadlo ho, že by bylo lepší, kdyby mlčel, dokud se mu nepovede najít Zemní.

V oněch třech dnech, které uplynuly od doby, kdy mluvil s inženýrem, se rozpory mezi Renem Dharkem a guvernérem Roccem ještě více přiostřily. Blížil se konec příměří. Jen s největší nechtí pomáhali technici, inženýři a vědci budovat Cattan. V duchu stáli na straně Rena Dharka. Stačilo by jedno jediné jeho slovo a nechali by práce. Ren DJ mohl kdykoli vyvolat v Cattanu chaos. Neměl to však ani v nejmenším v úmyslu

.

Ze stínu cizokrajně vonícího keře vystoupila jakási postava a chláholivě na Treidlera zamávala. Přesto se astronom pořádně vylekal. Uklidnil se teprve, když podle světlých vlasů, které v měsíčním svitu vypadaly jaké kapuce, poznal R Dharka.

Dhark opět zmizel ve stínu. Alf Treidler šel k němu.

„Myslel jsem si, že už jste v lodi, Alfe,“ zašeptal poručík.

„Dřív to nešlo. Anas Mikan by to nezvládl. Měl stráž u průlezů jen ve dne.“

„To je zvláštní. Moji lidé Mikana neviděli. U průlezů nebyl.“ „Ale mně to říkal!“

Alf Treidler cítil, jak se v něm rozmáhá vzrušení. Co vedlo Mikana k tomu, aby mu lhal?

„Ještě dobře, že jsem vás potkal, Alfe. Rád bych vám dal jednu radu. Brzo se něco stane, ale vy se nesmíte o nic starat. Ať se bude dít cokoli, snažte se najít zpáteční cestu na Zemi!“

Treid stísněně přikývl. Věděl, že se blíží okamžik obratu. A současně věděl, že on v něm bude hrát rozhodující roli.

„Alfe, jestli máte dojem, že mi bezpodmínečně musíte něco říct, tak...“ Treidler se chraplavě zasmál.

„Promiňte, poručíku, ale co bych vám tak naléhavého měl sdělit? Ze jsi našel Zemi?“

Také Ren Dhark se zasmál. Pak pokývl hlavou.

„A co když najdeme Zemi už dneska?“

3 Treidler zavrtěl hlavou. „To není možné!“ Dhark máchl rukou.

„Na tom nezáleží, Alfe. Chtěl jsem vás jenom upozornit, že na Galaxy jsou venkovní reproduktory. Doufám, že víte, co tím chci říct?“

„Samozřejmě, poručíku.“

Ren Dhark položil Treidlerovi ruku na rameno.

• „Tak — hodně štěstí, Alfe.“

Obr se obrátil, stiskl sošku a odhodlaně se vydal směrem ke kosmické lodi. Ani se neohlédl, takže nezaregistroval, že ho Ren Dhark dlouho sledoval pohledem. Alf Treidler se soustředil na obrovskou loď, spočívající na mohutných podpěrách. Neustále se díval na hodinky. Jeho nervozita stoupala. Věděl už, že mu Anas Mikan neřekl pravdu. Připadalo mu víc než pravděpodobné, že si inženýr našel nového dodavatele heroinu. To vysvětluje všechno! Znamenalo to ovšem také, že Mikane nanejvýš ne 9

spolehlivý. Co když už prozradil můj plán, aby si obstaral heroin? napadlo Treidlera

Astronom rychle zalezl za jednu z podpěr, když spatřil strážného, blížícího se zuhelnatělým křovím.

Viděl ho? Strážný měl na předloktí volně položený paprskomet. Treidler od něj nemohl odtrhnout oči. V hrdle měl vyschlo, zato se začal potit tak, až se mu límec košile přilepil na krk.

Strážný se zastavil dva kroky od něj. Obrádně si nacípával dýmku. Alf se tiskl k noze, jejíž chlad ho uklidňoval. Nebezpečí, které mu od strážného hrozilo, na něj působilo čím dál méně. Odjakživa nebral vážně mu že, kouřící dýmky. Připadali mu jako slaboši.

Vzplála zápalka. Žlutavé světlo přelétlo po hrubé tváři s nápadným zrzavým obočím.

Alf Treidler pohlédl na hodinky. Už minutu zpoždění.

Astronom odhodlaně vystoupil ze stínu.

Strážný zamžoural nad plamenem zápalky a snažil se proniknout tmou. Byl však oslněný a nepoznal muže, který před ním zničehonic vyrostl. Z černé tmy se hbitě vynořila mohutná

pěst a s plesknutím mu dopadla na bradu. Zápalka zhasla a dýmka, z níž sršely jiskry, upadla do trávy.

Alf Treidler strážného zachytil a uložil ho jemně na zem. Sundal mu opasek a spoutal ho.

„Měl bys nosit čistší kapesníky, chlapče,“ zamumlal astronom, když za cpával strážnému umatlaným kapesníkem ústa.

Dvě minuty nato stál Treidler pod rampou. Nad ním se o průlez opíral Anas Mikan. Kouřil cigaretu. Alf ho poznal, když inženýr zatáhl a cigareta se rozsvítila.

„Hej, Anasi!“

Inženýr sebou trhl a oddělil se od přepážky. „Kdo je tam?“ „No kdo, přece já. Treidler!“

»Zmiz!«

Alf Treidler strnul. Mikanova odpověď mu zarazila řeč. „Tak jdi! Měl jsi přijít včas.“

Mikanův hlas zněl horečnatě a podrážděně. Astronom věděl, co se děje. Vyšel ze stínu širokých pojízdných schodů, vedoucích k vstupu. Sebe jistě je obešel a nastoupil na ně. Nerozjely se.

Mikan na něj namířil elektrochemický paralyzátor. „Stůj!“ „Kdo tě drží v šachu, Anasi? Rocco?“ Temná postava zahekala. I přes tmou Treidler viděl, jak se Mikanovi klátí a chvěje hlava.

„Máš — máš...?“

„Dávku, Anasi?“ zeptal se ho Treidler. „To víš, že mám, ale je to po slední. Víc už i

Narkoman zasténal. Vyrázil a popadl obra za klopky bundy.

„Ty — ty sis vzal všechno sám?“ zeptal se.

Alf ho od sebe odstrčil. „Nemluv hlouposti! Tady — vems!“

Mikanovy vlhké ruce málem upustily sáček s drogou dřív, než stačil pro-

10

vést nejdůležitější přípravy. Alf Treidler se odvrátil. Ztěžka oddychuje hleděl na Cattan. Třetí měsíc byl teď o něco výš. Jeho světlo zářilo na nové město, které vypadalo zatím spíš jako jedno velké staveniště.

Po několika minutách už Mikan dýchal klidněji a pravidelněji.

„Už je to dobré,“ zafuněl vyčerpaně.

Treidler se obrátil. Mikan se opřel se skloněnou hlavou o nejbližší přepážku.

Treidler vklouzl nehlučně do komory. Ocelová vrata se za ním zavřela. Astronom počkal, až měl jistotu, že se nemůže prozradit, pak rozsvítil, otevřel vnitřní přepážku a začal namáhavý výstup do špičky kosmické lodi. Generátory, přepnuté na minimum, dodávaly jen nejnutnější energii. Výtahy byly mimo provoz, proto musel jít po schodech.

Už po prvních stech schodů se zastavil a uvažoval. Mohl uvést výtahy do provozu z 12 poschodí. Pokud věděl, zapne tím jen pomalé agregáty. V lodi jinak nikdo není. A mimo ocelové stěny slyší někdo uslyší vrnění malých strojů. Přistoupil k jednomu výtahu a zapnul proud.

„Je v lodi,“ řekl Bernd Eylers.

Přistoupil k lehátku a sedl si vedle Rena Dharka.

– „Byly nějaké potíže?“

„Ničeho jsem si nevšiml. Uviděl jsem ho ovšem, až když šplhal k velkému vchodu.«

• „Oukej!“ Ren Dhark se zvedl.

„Ještě jednou! Treidler nám ukázal, kde je slabé místo. Půjdeme stejnou komorou jako on. Vyřadíme Mikana, a pak obsadíme nejdůležitější body v lodi. Potom v klidu vyčkáme, co podnikne Rocco! Pokud se nám povede ovládnout loď, je bezmocný. Kdyby nás chtěl přemoci, musel by roztavit loď laserovým dělem — ale to v žádném případě neudělá! Takže teď víte, jak je důležité, aby naše akce měla úspěch!“

Rozhlédl se kolem sebe a spatřil odhodlané obličeje. Důstojníci, inženýři a technici z GalaXy se chystali dobýt loď. Každý z nich chtěl udělat, co bylo v jeho silách. Musí se jim podařit přemoci poměrně slabou stráž!

Muži se rozcházelí ze stanu všemi směry. Každý se snažil jít pokud možno ledabyly. Miles Congollon se zastavil u východu a mohutně zazíval.

Sibiřan Arc Doorn si obřadně zapálil cigaretu a vydal se klátivě k řece. Mike Doraner, rovněž vesmírný pilot, si vyměnil pár bezvýznamných slov s tlumočníkem Berndem Eylersem.

Ralf Larsen, první důstojník GalaXy, zaneprázdněn odchvátal.

Dharkův přítel Dan Riker pozval druhého důstojníka Janose Czardaka na pivo, ale byl stroze odmítnut.

Také ostatní se vytratili mezi stany techniků a inženýrů.

Všechno to vypadalo naprosto nenápadně.

Roccovi špiclové mohli vidět takováhle shromáždění u Rena Dharka dennodenně. Pak se všichni vždycky nenuceně rozcházelí.

11

Tentokrát měl však každý svůj cíl. Dharkovi muži mířili k obrovská kosmická loď tyčící se nedaleko Cattanu. Každý si častěji než jindy ověřoval, Jestli ho někdo nesleduje.

Zkrátka se pod ochranou tmy přikradlo k lodi třicet mužů. Všichni měli jediný cíl: zpátky na Zem! Nechtěli strávit zbytek života na této planetě, chtěli bojovat o lid. Věděli, že nemají jinou cestu, pokud se chtějí vrátit.

Ligo Sabaty byl černovlasý mužík, který byl jako blízký spolupracovník guvernéra Rocca dalekosáhle zasvěcen do jeho plánů. Věděl dobře, Jak je loď pro Rocca důležitá. Proto považoval za svou povinnost provádět u lodi překvapující kontroly stráží. Měl rád, když se mohl z ničehonic objevit před nějakým strážným. Tyhle přepady se mu náramně líbily, protože při nich měl Intenzivní pocit moci.

Ten den měl Ligo Sabati vynikající náladu. Přiblížil se k lodi ze strany odvrácené Cattanu — a přesto našel na mimořádně ostrážitá hlídky.

Kráčel právě pod podpěrami k hlavnímu vchodu, aby vykonal poslední kontrolu. Věděl, že tam má stát Anas Mikan, muž, kterým obzvláště opovrhoval pro slabost, která z inženýra vyzářovala.

Ligo Sabati si zkontroloval čas. Zastavil se a letmo pohlédl na hodinky. Když chtěl jít dál, narazil noh na cosi měkkého. Zakopl a upadl.

Se vzteklym zaklením zase vyskočil. Z kapsy bundy vytáhl baterku a posvítil si na překážku na cestě.

V příští vteřině vyvolal poplach.

Alf Treidler se nakláněl nad počítačem. Dosud postupoval chladno krevně, teď ale cítil, jak se v něm vzrývá vzrušení.

S klidem rutinovaného odborníka zapojil různé měřicí přístroje a sen zory. Prověřoval jedno slunce za druhým, zkoumal druh, svítivost, velikost a strukturu. Na obrazovce se objevovala stále nová a nová data. To nebylo nic mimořádného. Většinu dat už prověřil, zbývalo jich jen málo.

Pak udělal Alf Treidler něco, co ho zatím nenapadlo. Připojil údaje o známých radiohvězdách, ještě jednou zjistil, změny galaktického magnetického pole a kosmického záření, a výsledky podrobil odvážné spekulaci.

Výsledek mohl být chybný. Pak by hledal jinou možnost. Počítač ale mohl také klidně ukázat, kde našít Zemi.

Položil svoje obrovské tlapy na chladivý povrch počítače. Jeho šedivá oči se zaměřily na vyřezanou sošku Jonáše. Čekal.

Pro něj byla ta jako dlaň vysoká figurka živá. Jakoby strnula uprostřed pohybu v posvátném i. Alf Treidler pohlédl na hodinky.

12

Vstoupil do kosmické lodi přesně před hodinou a půl. V duchu se ptal.

co se asi děje tam dole — osm set metrů pod nim. Nenaznačil snad R Dhark, že se může vybit určitým výbuchem?

Galaxy měla dva pohonné systémy. Plazmový poháněl loď uvnitř slunečních soustav. Pokud se loď ze soustavy vzdálila, bylo možné vyvolat nulový skok. V zádi spočívalo třicet pět konvertorů opředených obrovským labanitickým mřížovím.

Anas Mikan se zimomřivě choulil mezi dvěma z nich. Třebaže bylo za pnuto jen málo strojů vládlo v lodi příjemné teplo. Ale na Mikana jako by nepůsobilo. Mrzl totiž uvnitř.

Laban nebyl přírodní kov, byl vyráběn uměle. Měl tu neobyčejnou vlastnost, že na sebe vázal elektrostatická pole přesycené plazmy a dokázal je v prudkém impulsu předat.

Až na nepatrný Zbytek!

A právě tenhle zbytek zajišťoval existenci labanu! Jakmile se kov vymanil z vlivu elektrostatických polí, rozpadal se!

Anas Mikan si připravil všechno, potřeboval ke zrušení nabitých polí. Trvalo mu to dlouho, protože musel překonávat spousty pojmů. Mu sel si hodně lámat hlavu, aby je zničil tak, aby to ani v nejmenším neukazovalo na sabotáž.

Mikan to prostě musel udělat. Už neměl sílu odvyknout si droze. Teď už věděl, že byla chyba opustit Zemi.

Přesněji řečeno — byl to šílený nápad!

Přímo před očima měl kabely, které mohl rozdělit pouhým tlakem prs tu. Nastal by magnetický kolaps. Citlivá elektronika by reagovala n šok. To by vypojoilo všechny pojistky — a laban by se rozpadl. Návrat na Zemi by už nebyl možný!

Hlavou mu bleskla myšlenka že Roccoovy zásoby drogy mohou být ne. patrné, ale jeho narušen4 mysl nedokázala tuhle hrůznou vizi zpracovat.

Vybavil si vzteklý obličej Liga Sabatiho.

Uchechtl se, když si vzpomněl, jak byl Sabati bílý zlostí. Nesnášel tohohle pidižvíka. ,

Marně se ptal, proč jel Sabati nahoru do velitelské sekce. Chtěl zlikvidovat venkovní reproduktory! Směšné! Proč Sabati trval na tom, aby mu Treidler jako prvnímu řekl, kdyby našel Zemi? Proč by neměl astronom tuhle zprávu vykřičet venkovními reproduktory?.

Anas Mikan se y duchu zachichotal. Chechtal se tak dlouho, dokud se neozvala bolest, která jako by mu chtěla roztrhat střeva.

‘ Ren Dhark odjistil paralyzátor a nastavil ho na střední účinek. To by mělo stačit na rychlé a tiché vyřazení stráží. Šok je nezabije.

13

Přitiskl mikrovysílačku k uchu. O několik vteřin později se ozval šepot Bernda Eylerse.

„Všechno je připraveno. Jdeme na to!“ ‘

Ren Dhark ohlásil skupinám, že jeho oddíl je připraven. „Za třicet vteřin vyrazíme.“

Obloha se zataáhla mraky. Jen tu a tam jimi pronikl svit.jednoho ze tří měsíců a kovová slupka lodi se stříbřitě zablyštěla. V té chvíli také mohli muži z posádky zahlédnout strážně u vstupních komor.

Zdálo se, že všechno probíhá normálně. Ren Dhark se podíval na hodinky.

Vyrazil a kradl se tmou těch několik metrů k mohutným kovovým nohám, na nichž kolos stál.

V tom prořízl ticho noci divoký řev. Skoro současně se na Dharka snesla příšerná tíha. Nedokázal zadržet výkřik, který se mu dral ze rtů.

Upadl a sténaje se válel po zemi. Pravé rameno jako by měl z ledu. Ne mohl pohnout paží. Zasáhl ho mohutný šok.

Celé vteřiny bojoval Ren Dhark sám se sebou, než zvítězil nad šílený mi bolestmi. Překulil se k paralyzátoru, který mu vypadl z ochromené ruky

a sevřel ho v levičce. -

Kolem něj se řítíl velký, těžký muž. Jeho kroky duněly po tvrdé zemi.

„Chyt’te je!“ křičel někdo. „Musíme je dostat!“

Renu Dharkovi připadal hlas povědomý, ale nepoznal, kdo volá.

Namáhavě poklekl. Pokusil se vstát, ale pravá polovina těla ho neposlouchala. Také nohy mu poklesávaly. Zhroutil se opět na zem.

Náhle se před ním z temnoty vynořili dva muži a namířili na něj své paralyzátory.

Ale Dhark byl rychlejší. Bleskově zvedl levičku. Ozvalo se ostré syknutí a muži se bez hlesu zhroutili k zemi.

Nakonec to Ren Dhark přece jen dokázal. Stál na obou nohách. Od vrávorál zpátky do křoví, kde —jak si myslel— měl být jeho přítel Dan Riker.

Ale tam přece předtím běžel ten mohutný muž!

Ren zastihl oba, jak spolu zběsile zápasí. Ztratili své zbraně a bili se holými pěstmi. Dan Riker však byl v nevýhodě. Pohyboval se nemotorně, zdálo se, že je částečně ochrnutý.

Vtom na břicho těžké váhy dopadl s temným žuchnutím mohutný uder a odhodil muže dozadu.

Ještě než se Dan stačil dostat do palebného pole, zmáčkl Ren Dhark spoušť svého paralyzátoru. Roccoův člověk se bleskově zhroutil k zemi. -

„Dane! To jsem já!“

Dan Riker se sténáním svezl k zemi. Ren Dhark k němu přiběhl a zvedl ho.

„Musíme pryč, Rene, Rocco o tom věděl! Pod lodí má nejmíň sto lidí!“ Ren Dhark zaslechl ve vysílače na zápěstí šepot. Přitiskl si ji k uchu.

Volal Bernd Eylers.

14

N

„Musíme se stáhnout!“ řekl) když se Ren .Dhark ohlásil. „Nemá. to smysl, je jich moc!“

„Kolik našich jim padlo do rukou?“

„Pokud jsem. viděl dobře, tak nikdo,“

Ren Dhark vydal rozkaz k ústupu. V té chvíli‘ prorazily mraky dva měsíce. Jejich světlo zalilo hustou rojnici strážných, kteří prohledávali okolí lodi.

Dan Riker na Rena Dharka cosi zavolal a ukázal na zem. Ren Dhark k němu přelezl.

„Mike!“

- Ochromený pilot leže v trávě. Mohl jen hýbat hlavou. Dan Riker a Ren

-Dhark ho zvedli a vlekli mezi sebou. Byl to třetí člen jejich skupinky. Ne směl padnout Roocovi do rukou. Nemělo cenu dodávat guvernérovi ar ,: proti posádce Galaxy až do domu!

- Treidler si původně myslel, jestli se mu věc podaří, začne křičet radostí. Ale nedošlo k tornu. Stál před počítačem a dojatě se usmíval, když držel v ruce konečný výsledek.

Sklouzl pohledem k figurce, která se tyčila nad ovládacím pultem jako klenot v koruně.

Dokázal to! Propočítal vyšel! Našel cestu na Zemi!

Všechno souhlasilo s tím, jaksi to během tří uplynulých týdnů před l propočítal!

Alf Treidler vzal opatrně do svých hrubých pracek sošku Jonáše a vyšel z místnosti. Jistými, ráznými kroky šel k výtahové šachtě., Vstoupil do kabiny a vyjel do velitelského sektoru., Zde na něj čekalo překvapení.

Venkovní reproduktory byly němé.

„No tak teda ne,“ zasmál se Treidler. Pokrčil rameny a vracel se k výtahu. Výpadek reproduktorů mu nijak zvlášť nevadil. Sjede teď dolů a půjde oznámit svůj objev

Veškeré napětí je nutné odstranit!

Když za čtyři minuty vystupoval z výtahu, uvědomil si, že za ocelový mi stěnami hučí stroje! Překvapeně se zastavil.

Hluk vycházel ze sektoru pohonných systémů.

- Treidler-se vrátil do kabiny a vyjel zase nahoru. Ve výšce padesáti metrů nad vchodem vstoupil do strojovny. V chodbách se svítilo. I to bylo neobvyklé.

- „Z hloubky k němu doléhaly vzrušené hlasy. Treid se zarazil.

‘ Co dělá Anas Mikan u pohonných systémů! , , ‘

„Astronom se zastavil a sraštil čelo. A pak najednou chlapeckou červeň jeho plných tváří vystřídala vosková bledost!

15

Existovaly dvě cesty. jak upokojit obě znesvářené strany. Po té první se vydal on sám. A došel k cíli. Našel zpáteční cestu na Zemi. Potřeboval

/ to jen veřejně oznámit.

Ta druhá cesta ovšem znamená zánik! Jestliže nebude technicky možné se vrátit na Zemi, pak budou všechny spory nesmyslné!

Rocco přikázal zničit pohonné systémy! Teď, když byla nalezena cesta zpátky!

Alf Treidler zuřivě Proběhl chodbami, seběhl klopýtavě po ocelových schodech. Hádající se hlasy ho přitahovaly, ukazovaly mu cestu.

Pak dorazil do strojovny. Z horní údržbářské lávky poznal Liga Sabatiho a Anase Mikana. Mikana dřepěl na podlaze, kolem pravé paže se mu třepotal roztržený rukáv.

„Potřebuji to hned!“ kňoural inženýr.

„Až potom!“ vykřikl Sabati.

Chtěl odejít, ale Mikan ho chytil za nohu. Sabati však Anase rozzuřeně kopl do hlavy.

Alf Treidler se naklonil přes zábradlí.

„Našel jsem Zemi!“ vykřikl.

Oba muži ztuhli a vzhlédli k němu. Anas Mikan zavzlykal, Sabati zaklel. Treidler se odtrhl od zábradlí a dunivě sbíhal dolů. Na druhé straně vybíhal po schodech vzhůru Sabati - ale to Treidler neviděl.

Zaslechl Sabatiův zuřivý rozkaz, ale neporozuměl mu. Mezi dvěma silami se prosmykl do řídicí místnosti.

Anas Mikan dřepěl jako chvějící se, naříkající uzlíček před rozvodovou skříní. Jeho ochablé prsty pošukávaly za pestrobarevné kabely.

„Anasi! Země! Našel jsem Zemi! Nedělej to!“

Alf Treidler byl astronom, ne technik. Nevěděl, co Mikan dělá, věděl jen, že chce něco zničit.

Nahoře se přes zábradlí nakláněl Ligo Sabati.

„Co je, Treidlere?“ zařval.

Astronom zoufale zasténal.

„Našel jsem Zemi,“ vykřikl. „Zemi!“

Teprve teď to Sabatimu došlo. Vypadal, jako by dostal ránu mezi oči. Vzápětí zrudl.

„Mikane!“ křikl dolů. „Mikane — stop!“

Mezi rukama zdrogovaného inženýra probleskl modrý plamen. Anes Mikan zavzlykal. Alf Treidler strnul. Uslyšel příšerné syčení a praskání, šustění a pukání, ozývající se za opláštění. V tom projel prostorem jako paže silný modrý blesk a zavrtal se hromově do labanového mřížoví jed noho sila vysoko nad Treidlerovou hlavou.

Mikan vykřikl. „Ne!“ zanaříkal. Vyskočil a přicházel k Treidlerovi. „Uteč, Alfe! Utíkej přece!“

Ale Treidler vypadal, jako by se nedokázal pohnout. Nohy měl z olova a mohutné paže se mu chvěly. Náhle si zcela jasně uvědomil, co Mikan provedl.

16

Když se mu narkoman zaryl ústy do košile, zuřivě ho odstrčil. V téže vteřině se za Alfem Treidlerem s rachotem rozlétl konvertor a dlouhá kovová střepina se inu zaryla do zad.

Astronom prolétl několik metrů vzduchem, a pak narazil na jeden z kovových bloků. Tak unikl dalšímu elektrickému výboji, který zasáhl Anase Mikana v okamžiku, kdy vyskočil a chtěl se vrátit k otevřené rozvodové skříní.

Alf Treidler bojoval s černou tmou, která mu hrozila zastřít zrak. Jeho ruka se zasunula do kapsy, jako ovládána cizí mocí. Vytáhl z ní nožik, kterým z dřeva vyřezal sošku Jonáše.

S ochabujícími silami vyryl Alf Treidler na čelo figurky několik nepatrných důlků. Když zemřel, vyklouzla mu z ruky.

Alf Treidler si byl jist, že ukázal stopu.

Ren Dhark se otočil na podpatcích k tlumené ozvěně explozí.

„Co je to, Dane?“ Dan Riker lapal po dechu.

„Jako kdyby to bylo v lodi, Rene

Ren Dhark pustil Mika Doranera, který byl stále ještě v bezvědomí, na zemi. Obrátil se a vrátil se k lodi.

Jeho přítel Dan Riker šel za ním. Cítil, jak se ho zmocňuje hrozivá předtucha. Poručík Riker měl obrovské zkušenosti z vesmírných letů, ale technika pohonných systémů se mu stala koníčkem. Zlou předtuchu vyvolaly tlumené výbuchy. Exploze v zádi lodi mohly mít jedinou příčinu!

Poručík se připojil k Renu Dharkovi. Mlčky položil ruku na rameno svého přítele.

S temným rachotem se otevřelo, několik průlezů. Nikdo se už nestaral o členy posádky, kteří ještě před několika okamžiky chtěli odvážně dobýt loď.

Ren Dhark a Dan Riker vyběhli po schodišti, vedoucím k jednomu vchodu. Prodrali se strážemi a naskočili do výtahu. Za nimi do kabiny vpadlo ještě několik mužů, ale nikdo se nepodíval Dharkově a Rikerově přítomnosti. Strážníci křičeli jeden přes druhého.

Dan a Ren na sebe ustaraně pohlédli. Teď už nebylo pochyb. K výbuchu došlo v prostoru pohonných systémů!

Ren Dhark stál u mrtvolý německého, astronoma. Lícni svaly mu pod kůží vytvářely tvrdá uzly. Rty měl bílé. Teprve třiaadvacetiletý poručík nemohl pochopit, že zpáteční cesta na Zemi

je s konečnou platností od říznuta. Přesto se v jeho tu a tam mihl záblesk nezdolného optimismu.

Nikdo z Roccových lidí se nevzpíral, když tenhle pomocí stručných, strohých rozkazů převzal velení. Jako by nebylo možné postavit se mu na odpor. Netrvalo dlouho a oheň požírající kabely byl uhašen.

Když tahle důležitá akce skončila, Ren Dhark se nenápadně stáhla mlčky předal vedení Ligu Sabatimu.

17

Když se mu narkoman zaryl nehty do košile, zuřivě ho odstrčil. V téže vteřině se za Alfem Treidlerem s rachotem rozlétl konvertor a dlouhá kovová střepina se mu zaryl do zad.

Astronom prolétl několik metrů vzduchem, a pak narazil na jeden z kovových bloků. Tak unikl dalšímu elektrickému výboji, který zasáhl Anase Mikana v okamžiku, kdy vyskočil a chtěl se vrátit k otevřené rozvodové skříní

Alf Treidler bojoval s Černou tmou, která mu hrozila zastřít zrak. Jeho ruka se zasunula do kapsy, jako ovládána cizí mocí. Vytáhl z ní nožík, kterým z červeného dřeva vyřezal sošku Jonáše.

S ochabujícími silami vyryl Alf Treidler na Čelo několik nepatrných důlků. Když zemřel, vyklouzla mu z ruky.

Alf Treidler si byl jist, že ukázal stopu.

Ren Dhark se otočil na podpatcích k tlumené ozvěně explozí.

„Co je to, Dane?“ Dan Riker lapal po dechu.

„Jako kdyby to bylo v lodi, Rene

Ren Dhark pustil Mika Doranera, který byl stále ještě v bezvědomí, na zemi. Obrátil se a vrátil se k lodi.

Jeho přítel Dan Riker šel za ním. Cítil, jak se ho zmocňuje hrozivá před tucha. Poručík Riker měl obrovské zkušenosti z vesmírných letů, ale technika pohonných systémů se mu stala koníčkem. Zlou předtuchu vyvolaly tlumené výbuchy. Exploze v zádi lodi mohly mít jedinou příčinu!

Poručík se připojil k Renu Dharkovi. Mlčky položil ruku na rameno svého přítele.

S temným rachotem se otevřelo, několik průlezů. Nikdo se už nestaral o členy posádky, kteří ještě před několika okamžiky chtěli odvážně dobýt loď.

Ren Dhark a Dan Riker vyběhli po schodišti, vedoucím k jednomu vchodu. Prodrali se strážemi a naskočili do výtahu. Za nimi do kabiny vpadlo ještě několik mužů, ale nikdo se napodívoval Dharkově a Rikerově přítomnosti. Strážní křičeli jeden přes druhého.

Dan a Ren na sebe ustaraně pohlédli. Teď už nebylo pochyb. K výbuchu došlo v prostoru pohonných systémů!

Ren Dhark stál u mrtvoly německého, astronoma. Lícni svaly mu pod kůží vytvářely tvrdé uzly. Rty měl bílé. Teprve triadvacetiletý poručík nemohl pochopit, že zpáteční cesta na Zemi je s konečnou platností od říznuta. Přesto se v jeho tu a tam mihl záblesk nezdolného optimismu.

Nikdo z Roccových lidí se nevzpíral, když tenhle mladík pomocí stručných, strohých rozkazů převzal velení. Jako by nebylo možné postavit se mu na odpor. Netrvalo dlouho a oheň požírající kabely byl uhašen.

Když tahle důležitá akce skončila, Ren Dhark se nenápadně stáhl a mlčky předal vedení Ligu Sabatimu.

17

Když se vedle něj objevil Dan Riker, Ren zvedl a tázavě se na přítele podíval.

Pák se shýbl k sošce Jonáše a zvedl ji. Upřeně hleděl na Červené dřevo v ruce a vrtěl hlavou.

„Jsi si jistý, Dane?“

Štíhlý muž zvedl hlavu. Nad drobným nosem se klenulo spojené huňaté obočí

„Nemusíme si nic předstírat, Rene, tahle Škoda se už nedá napravit! Tady na Hope nejsme schopni vyrobit laban.“ -

»A to musíme Copak je tu všechno z labanu

,Všechno, Rene! A celé to spískal tenhle mrňaví Kývl hlavou směrem k ubohému uzlíčku na podlaze. Někdo zakryl Mikanovu mrtvolu prostěradlem. S

„Takže to byla sabotáž?“ zeptal se Ren Dhark.

„To ti ještě nedokážu říct, Rene“ S

V téže chvíli k nim přistoupil L Sabati. Černovlasý mužik měl vyčerpaně svěšená ramena a neustále kroutil hlavou.

»Mikan měl za úkol hlídat stroje. Ohlásil mi, že došlo k nějaké poruše. Já ale nejsem takový odborník, abych mohl říct, co tím myslel. Měl to opravit.“

Ligo Sabati pohlédl na Rikera naoko znejistěle. Věděl přesně, co říká, ale snažil se předstírat, že tomu nerozumí. Ale Dan Riker byl až příliš zaměstnaný událostmi i Ren už dávno přemýšlel o sledování toho, co se stalo.

Dan Riker přecházel zamlkle od jednoho přístroje k druhému a kontroloval je. Když se nakonec vrátil k Dharkovi, pokrčil rameny;

„Je přirozeně možné, že to byla sabotáž, Rene, ale já si prostě nedovedu představit, že by Rocco zašel tak daleko. Spíš to byla shoda nešťastných okolností.“

Sklopil oči a v prstech otáčel figurkou z červen dřeva.

„To je to nejkrásnější, co jsem kdy viděl, Rene!“ vyhrkl V obličeji mu zaškubalo. A pak si Ren Dhark všiml, že přítele zaujalo něco jiného. „Po dívej se na čelo! Vypadá to zvláštně, co? Skoro jako nějaká hvězdná konstelace. Co tím asi chtěl autor říct?“

„Já se v umění moc nevyznám, Dane. Nechme toho!“

Ren Dhark se otočil a začal stoupat po schodech. Jeho krok prozrazoval, jak těžce ho to poznamenalo, ale z jeho postoje zároveň vyzařoval Ur čitý optimismus. ho. něco hluboce zasáhlo, tak to byl fakt, že se případný start kosmické lodi na zpáteční cestu k Zemi posouvá o celé roky. Doufal, že Cattan zažije v nejbližších letech tak bouřlivý rozvoj, že bude (možné) vyrobit laban potřebný pro pohonné systémy. Do té doby snad přijdou na nějakou stopu vedoucí zpátky k Zemi.

Dan Riker si zapálil cigaretu. Chtěl položit sošku na podlahu vedle mrtvého astronoma, ale pak si to rozmyslel. Nechal si ji a vydal se za Renem Dharkem.

Snažil se vyrovnat s myšlenkou, že stráví zbytek života na Hope.

18

Dan Riker si poklepávat soškou Jonáše o dlaň. „Renet Rocco začíná likvidovat lod’!“ Ren Dhark nejdříve vůbec nereagovat. „Ty jsi s tím nepočítal, Dane?“ řekl po chvíli. „Myslel jsem, že to nebude tak brzo.“ Ren Dhark se hořce usmál.

„Dřív nebo později — výsledek je stejný.“ Utřel si i ubrouskem a vstal. „Ty to ale nedovolíš, Rene!“ Poručík si založil paže na prsou.

»A proč ne, Dane? Neřekl jsi mi sám ještě před dvěma hodinami, že se na Zemi nikdy nevrátíme? Netvrdil jsi, že tady v kolonii nikdy nedokážeme vyrobit laban?“

»Neříkal jsem, že nikdy, Rene. Myslel jsem tím, že dokud budeme na živu.«

„Pořád ještě o tom nejsem přesvědčen.“

Dan Riker si otřel Čelo, a pak dál nervózně otáčel dřevěnou soškou v rukou.

„GalaXy je symbol, který drží posádku pohromadě? Nesmíme o ni při jít!“

Ren Dhark přikývl, prošel kolem Dana Rikera a kráčel k lodi. Mnoho členů posádky stálo kolem cesty a volalo na syna zemřelého velitele různé rady. Někteří neskrývali svoje rozčilení. Nikdo neschvaloval Roccovo ‘ počínání. Jako by nikdo nechtěl uvěřit, že návrat na Zemi už není možný.

Ren Dhark pozoroval ženy i muže z posádky. Měl správný cit pro skutečnou náladu davu. Věděl, že by několik dobře zvolených slov stačilo rozzuřit posádku na nejvyšší míru. Nějaký štvavý demagog by byl snadno mohl vyvolat ostré střetnutí mezi těmito lidmi a osídlenci s Roccem. Čím víc se poručík blížil k lodi, tím byla nálada podrážděnější.

Roccovi lidé stáli v širokém kruhu kolem Galaxie. Všichni byli ozbrojeni. Většina měla pobledlé tváře. Měli obavy z boje s posádkou, ale zároveň byli odhodláni ke všemu.

Ve vchodech se začaly objevovat první skupinky s demontovanými pří. stroji.

Ren Dhark a Dan Riker dál šel k řetězu strážných. Od jedné komory přicházel Ligo Sabati. Přikázal strážím, aby Rena a Dana pustily.

Oba muži prošli kolem Sabatiho, aniž si ho všimli. Roccův důvěrník zlostně zatal zuby a klusal za nimi, když vystupovali ke vchodu. Tady na

ně Čekal Rocco. J

Guvernér je vítal s rozzářeným úsměvem a tvářil se, že má hroznou radost, když je vidí.

„Teď by nás ještě mohl začít líbat,« zavrčel Dan trpce. Zastavili se u vchodu, aby pustili čtyři muže, kteří zevnitř vynášeli měřicí přístroje.

Ren Dhark sevřel ruce v pěst, když viděl, v jakém stavu zařízení jsou.

„Moment,“ řekl a zastoupil mužům cestu. „To jste do nich mlátili sekerami?“

19

Rocco Jim šel vstříc, jako by se chtěl vmísit do hovoru. Jeden tlustý za chmuřený osídlenec po Renu Dharkovy loupal očima zpoza brýlí Pak ostat ním pokynul, aby složili přístroje na zem.

„Jinak to nešlo, pane,“ zavrčel tlust’och.

„Proč nepoužijete bomby, Rocco? Šlo by to rychleji a snáz!“ Rocco se mírně pousmál v jeho čokoládově hnědém obličejí se zračila upřímná lítost. Kdo ho dobře neznal, toho by mohl snadno oklamat. , Guvernér byl jako kus ledu a dokázal být neobyčejně bezohledný

„Mě to rozčiluje stejně jako vás, Dharku, Jak se ty přístroje vymontovávají. Ale chybějí mi odborníci Musím zkrátka vzít ty, co mám po ruce. Za to, že se tu ničí miliónové hodnoty, nemůžu já, ale vaši poradci kteří vám nedoporučují, abyste mi dal k dispozici specialisty.“

Ren Dhark. sáhl po své krabici cigaret. Očima chladně měřil guvernéra, zapálil si a pak řekl:

„Vyžente tyhle lidi z lodi, Rocco, já vám dám odborníky, aby vám po mohli vybrakovat lod!“

Rocco se nedal vydráždit. Na zmínku o brakování vůbec nereagoval.

„Dál trvám na tom, aby byl zachován tým astronomů. Bude vybaven všemi přístroji, které jsou v lodi. Jejich jediným úkolem bude najít cestu zpátky na Zemi.«

„Prosím,« odpověděl Rocco chladně. A koutky úst se mu protáhly v opovržlivém t Byl si naprosto jistý; že astronomové Zemi nenajdou. A I kdyby ji náhodou našli, k čemu by to bylo? Neměli loď, kterou by se tam mobil vrátit.‘

Ren Dhark se otočil a vydal se O pojízdných schodech dolů. Věděl, že ho Čeká tvrdý konflikt. Bude hrozně těžké přesvědčit specialisty, že bude lépe fungující vymontovat a předat je neporušené Roccovi, než se vystavit nebezpečí, že budou nenávratně zničena. Demontáži se nadalo zabránit — ale zničení ano.

Dan Riker dohonil poručíka. Přehazoval si figurku z jedné ruky do druhé.

„Tohle tě bude stát hodně politického kapitálu, Rene!“ varoval ho Dan Riker. , , ,

„To se ukáže. Rocco se beztak dlouho neudrží, a pak uvidíme!“

Obě Slunce Hope stála těsně nad obzorem. Zalévala v posledních minutách dne krajinu modrým světlem, které se třpytilo ve vlnách řeky. V Cattanu ustal všechn ruch. Mohutné jeřáby přestaly pracovat, jejich ocelové paže trčely nehybně do nebe.

V několika provizorních barácích bylo živo. Tu a tam zazněly písně, do vezené Ještě ze Země, ztracené kdesi ve hvězdách. Všude se tvořily malé hloučky. Kolonisté Ze všech koutů Země se scházeli, aby překvapovali druhé neustále novými písněmi svých domovin.

Ren Dhark stál spolu s Danem Rikerem a Janosem Szardakem na bře

‘ 20

hu řeky, která širokým zákrutem obtékala město. Szardakova uniforma se ve světle zapadajících sluncí Jen blyštěla Janos Szardak si velmi zakládal na bezvadné uniformě. Tomuto šedovlasému muži říkali také Pokerová tvář, protože jeho strnulý obličej byl často naprosto bez výrazu. Zdálo se, že ani nemá nervy. Janos Szardak býval na GalaXy druhým důstojníkem. Patřil k těm, které kolem sebe Ren Dhark rád viděl, protože věděl, že se na ně může spolehnout.

Dan Riker se držel trochu stranou. Dřepěl na bobku a zamyšleně otáčel soškou Jonáše v rukou. Zdálo se, že vůbec neposlouchá, o Čem Szardak s Dharkem‘mluví. Tímto dojmem působil Často. Ale Dharkův při tel vždycky slyšel to, co slyšet potřeboval. Většinou se držel v pozadí. Od tamtud mohl nenápadně sledovat všechno, co ho zajímalo. Proto byl pro Dharkovy protivníky mnohem nebezpečnější než ostatní.

Od severního okraje Cattanu sek nim podél řeky blížilo s pískáním terénní vznášedlo na vzduchovém polštáři. V otevřeném stroji bylo šest mužů.

Dan se zvedl a přistoupil k Dharkovi a Szardakovi.

„To jsem tedy zvědav, co Od tebe Rocco tentokrát chce, Rene,« řekl. Vznášedlo dosedlo jemně na zem kousek od nich. Ligo Sabati vystoupil, zatímco ostatní muži zůstali klidně sedět na svých místech. Nepřátelskými pohledy si měřili tři astronauty. Ren Dhark nebyly Roccově táboře oblíbený. Neuznávali jeho smysl pro fér hru. Roccův důvěrník se vy smrkal, než je pozdravil.

„Přicházím za vámi s jednou Roccovou prosbou, Dharku,“ spustil. Pokusil se přitom o žoviální úsměv, ale moc se mu to nepovedlo. Tenhle jindy tak chladný muž se v Dharkově blízkosti cítil vždycky trochu nejistě.

»Co si přeje?«

„Nevíme, nakolik jsme tady na Hope bezpeční, pane Dharku. Přistáli jsme na téhle planetě, aniž jsme přesněji prozkoumali její okolí. Proto ne víme, jestli jsme v téhle hvězdné soustavě sami. Rocco by vás rád pověřil probádáním tří měsíců Hope. Dá vám, k dispozici jeden z průzkumných Člunů. Můžete si s sebou vzít, koho chcete.“

Ren Dhark nijak nereagoval. Vzhlédl k oběma měsícům, které teď by ly jasně vidět na obloze. Jak to asi na nich vypadá?

Palčivě ho to zajímalo. Vnitru nebyl tak jistý, jak se navenek zdálo. Ion by rád věděl, jestli je kolonie na téhle planetě v takovém bezpečí, jak se všeobecně předpokládalo.

„Vyřídíte Roccovi, že...“

Zarazil se, protože mu Dan položil ruku na rameno.

„Nemusíš se rozhodovat hned teď, Rene. Opověz mu až zítra. Tohle si přece musíš nechat projít hlavou.“

Ren Dhark se usmál.

„Tak dobrá, Dane. Vlastně jsem chtěl Sabatimu říct přesně tohle. Tak že, Sabati, znáte mou odpověď, předejte ji dál!«

Zasmál se a vlídně Sabatimu pokynul.

„Pojďte, vrátíme se“

„Dan Riker a Janos Szardak ses Sabatinim ani nerozloučili. Prošli kolem něj naprosto nevšímavě.

V žádném případě vám to neradím, Dharku,“ trval svém Bernd Eylers. Bezpečnostní důstojník, který na Galaxy pracoval v krycí funkci překladatele, přecházel rozčileně malou místností sem tam. Podařilo se mu vybudovat nepříliš rozsáhlou, ale výkonnou zpravodajskou síť. Jemu teď Ren Dhark, Dan Riker, Miles Congollon, Ralf Larsen a Janos Szardak vděčili zato, že se tu mohli nerušeně radit. Eylersovi pomocníci tvořili kolem nedostavěného domu, kde se všichni sešli, široký neprodyšný kruh. Postarali se o to, aby se jejich rozhovor nedal odposlouchávat ani těmi nejmodernějšími, nejvýkonnějšími přístroji.

„Byl pevně přesvědčen, že tahle mise má Roccovi posloužit, aby se vás zbavil, Dharku!“ opakoval Eylers.

„Přesně tak,“ přikývl Miles Congollon. Euroasiatovy mandlové oči se leskly ve slabém svitu lampy. Vstal a hbitě rázoval místností. Miles Congollon byl na Galaxy vrchním inženýrem. Také on se počítal k Dharkovým přátelům. „Rocco může klidně průzkumný člun-připravit tak, -aby ve vesmíru došlo ke katastrofě.“

„Proti tornu se snad můžeme pojistit, ne?“ namítl Ren Dhark a zasmál se. Také on vstal. „Vybereme si člun a ten pak do posledního šroubečku prohledáme. Když všechno prověříme, nemůže se nic stát. Koneckonců se v tom perfektně vyznáme. Rocco nemá specialisty. Dalo by mu velkou práci nás nějak podrazit. A navíc je třeba tenhle systém opravdu probádat. Musíme vědět, do jakého hnízda jsme si sedli. A průzkum já nerad nechávám druhým. To se ho radši ujmu sám!“

Rozhlédl se po svýchruzích. Takhle vypadal jako příjemný mladý muž. Ale kdo ho znal tak dobře jako Dan Riker, věděl, že teď už ho od jeho rozhodnutí nic neodvrátí. „Tak tedy půjdeme ke GalaXy hned!“ navrhl Riker. „A vybereme si člun.“

„Oukej! Přesně to jsem měl v úmyslu! Ještě nějaké nejasnosti? Jak jsme tady, měla by být posádka kompletní« — až na Eylerse. Vy musíte zůstat tady! Myslí si někdo, že bychom měli ještě někoho přibrat?“

„Já myslím, že pět lidí stačí,“ řekl Ralf Larsen.

„Ať nám přineseš štěstí!“ řekl Dan Riker a postavil sošku Jonáše na ovládací pult průzkumné rakety.

Strážní je pustili. Měli už instrukce. Dhark a jeho lidé mohli bez překážky projít GalaXy až k hangárům. Tady si vybrali průzkumný člun CC

4. Stál totiž nejbližve vchodům. Ren Dhark byl toho názoru, že je úplně jedno, který si vyberou. Buďto je Rocco upravil všechny — nebo žádný.

A beztak si člun ještě zkontroloval

22

„Co vlastně máte s tou figurkou?“ vyzvídál Ralf Larsen. „Mi jakou dobu nápadn6, že se s ní pořád vláčíte.“

Riker mu to vysvětlil. Ale nezmínil se o značkách, které Alf Treidler vytvořil na Čele sošky. Prostě ho to nenapadlo. Doposud si neuvědomil, že jim astronom zanechal určité poselství.

Ralf Larsen vzal figurku do ruky a prohlížel si ji.

„Nevěděl jsem, že Jsme měli mezi sebou takové umělce. Co znamenají ty důlky na čele?“

Dan Riker pokrčil rameny. Pohlédl směrem k Dharkovi, který se uvelebil ve velitelském křesle. Prsty přejížděl po kontrolkách, které se před ním na panelu rozsvěcovaly.

Průzkumné Čluny na Galaxy samozřejmě nebyly záchranné. Už předem byla vyloučena myšlenka, že by se na nich v případě havárie zachránilo padesát tisíc lidí. Pro takovou akci bys sebou musela Galaxy vláčet příliš mnoho mrtvé váhy. V případě katastrofy bylo možno kolonisty zachránit pouze přibližně stejně velkou kosmickou lodí. Kdyby ovšem k neštěstí došlo poblíž planety, na níž byl možný život, šlo by na ni cestující GalaXy po-

stupně v těchto Člunech přepravit. ‘

Pomocí průzkumných Člunů se měly vysazovat na určené planetě menší oddíly. Poté se měly tyto čluny předat nově založené kolonii, zatímco GalaXy se měla ztratit někde ve hvězdách. Proto bylo šest průzkumných Člunů pro novou kolonii nesmírně cenných.:

Čluny byly devadesát metrů dlouhé a v průměru měřily tři metry. Příd' se zužovala do aerodynamického zobanu. Díky libovolně nastavitelným křídům byl letoun univerzálně použitelný.

V CC 4, který si vybral Ren Dhark, bylo dOst místa pro všechny. Každý Člun mohl pojmut maximálně 45 osob. Pět astronautů se tedy nemuselo nijak omezovat.

Systematicky prověřovali funkčnost zařízení průzkumného Člunu. Ani je den nedůvěřoval guvernér Roccovi. Přestože osídlenci při opouštění GalaXy hlasovali pro to, aby Rocco oficiálně převzal zodpovědnost za vedení kolonie, její zákony byly vytvořeny už na Zemi a každý osídlenec, který vstoupil na GalaXy, musel písemně stvrdit, že s nimi souhlasí. Rocco však zavedl politický řád, který se nejvíce blížil jeho diktátorským snům

Rocco věděl, že se tím ocitl v rozporu se základními ustanoveními. Na příklad velitel Galaxy měl dohlédnout na to, aby nebyla porušována práva osídlenců, dokud se loď bude zdržovat na půdě kolonie. Právě z toho vyplynulo Dharkovo a Roccovo soupeření.

Ren Dhark jako uznávaný velitel Galaxy měl právo Rocca sesadit, ale chyběla mu k tomu moc.

Průzkumný úkol teď Roccovi nabízel možnost, jak se svého odpůrce elegantně zbavit. Ren Dhark a jeho Čtyři společníci to dobře věděli. Pro to testovali a prověřovali každé zařízení, které bylo pro hladký průběh a zdar celé akce důležité.

Za třicet hodin těžké dřiny astronauti prakticky rozebrali a zase složili dohromady celý CC 4.

23-

/

1):

L

1;

1

I

Neobjevili jedinou chybičku. Průzkumný člun byl v perfektním stavu. Rocco na něm absolutně nic neupravil. Přesto ani jeden z pěti mužů ne. měli výsledku kontroly příliš velkou radost.

Janos Szardak vyjádřil, co všichni cítili.

„Bylo by mi milejší, kdybychom něco našli,“ zavrčel rozmrzele. „Pak bychom věděli, na Čem jsme.“

Otočil svou sedačku a pohlédl na ostatní, kteří se vedle Dharka opírali o velitelský pult. Studeně světlo se odráželo v poručíkových duhovkách. Janosův strnulý obličej byl naprosto bez výrazu. Na vysokém Čele se však objevila svislá vráska která vypovídala o tom, co Szardak cítil.

Ren Dhark odhodil cigaretu do odpadkového kontejneru.

„Chce snad někdo ještě vystoupit?“ zeptal se jakoby mimochodem, a pak pohlédl na Dana Rikera, který sraštil huňaté obočí a kolem poněkud širokých úst mu zahrál ironický úsměv.

„Mám strach, že beze mě bys to prostě nezvládl, Rene!“ řekla znělo to nanejvýš ustaraně.

Ren Dhark se zašklebil. Věděl přesně, co tím Dan myslí. Poručík sklouzl pohledem k druhému důstojníkovi GalaXy Janosi Szardakovi. Pokerová tvář byla i v této chvíli naprosto bez výrazu. Chladně se střetl s Dharkovým pohledem. Založil si ruce na prsou a energicky pošukoval rameny.

Ren Dhark s úsměvem pokývl.

Nejstarší muž v kabině Ralf Larsen si neustále upravoval špatně padnoucí blůzu uniformy. Pleš se mu leskla potem. ‘

„Pokud příliš nedáte na vnější vzhled, veliteli,“ povzdychl si, „jdu do toho!“

Miles Congollon přimhouřil oči a trochu zrudl, když na něj Ren Dhark pohlédl.

„Beze mne byste se asi stěží obešel, Dharku,“ prohlásil, a nebyla to tak docela nepravda. Vrchní inženýr GalaXy by dokázal s průzkumným Člunem odstartovat nejspíš i tehdy, kdyby nějaký náraz zničil polovičku pohonného systému. Euroasiat věděl, jak využít své mimořádné vědomosti v praxi.

Congollon se vzápětí vzdálil z velitelského stanoviště a vydal se k motorové sekci.

Tenké pramínky deště dopadaly na lesklý trup Galaxy, když se komora C 6 otevírala pro průzkumný Člun. Vítr, vanoucí od vzdáleného moře, sebou přinášel ostrý pach slané vody, řas a krabů.

Ren Dhark stál v otevřené komoře a z výšky se díval na Cattan. Na východě města vyrůstal muniční sklad. Stavební stroje planýrovaly přistávací plochu pro průzkumné čluny. Mělo na ní být umístěno všech šest plavidel, jak to Ren Dhark prosadil, když večer předtím mluvil s guvernérem Roccem.

24

Ren Dhark požadoval, aby munice a průzkumné Čluny z kosmické lodi byly skladovány odděleně. Bylo to Čistě bezpečnostní opatření. Bylo potřeba vytvořit nějakou výchozí základnu pro případné — i když málo pravděpodobné — střetnutí s obyvateli sluneční soustavy.

Mezi kolonisty v sídelním městě Cattanu nastal Čilý ruch. Rachotila zde spousta stavebních mechanismů.

Vrhaly se na suroviny a polotovary, z nichž se na této planetě mělo vybudovat město pro pozemšťany.

Ren Dhark uslyšel hučení plazmového pohonného systému CC 4. Dan Riker nechal spustit motory. Velitel průzkumného člunu se otočil a pře šel k štíhlému trupu, který stál připraven ke startu v komoře. Vstoupil do průlezu, zavřel za sebou poklop a vydal se na velitelské stanoviště.

Ocitli se nyní v malém, nezávislém světě, který začal rychle ožívat. Z klimatizačního systému začala se sykotem proudit kyslíková směs. Dan Riker zmáčkl několik tlačítek. Velení přešlo z druhého pilota na šéfpilota Rena Dharka.

Hukot pohonného systému na zádi zesílil. Najednou z trysek vyšlehly modrobílé plameny. Trupem CC 4 proběhlo netrpělivé chvění. Lyžiny se daly se skřípáním do pohybu. S prudkým trhnutím vyrazil průzkumný Člun z komory kosmické lodi.

Ren Dhark zvětšil rozpětí křídel. Člun v prvních metrech trochu po klesl, pak ale strmým obloukem vzlétl k bleděmodrá obloze.

Pod nimi pomalu mizela třpytící se, rotující Hope. Tato pátá planeta soustavy dvou sluncí Col 1 a 2 se dala označit za vodní svět. Třicet jedna ostrovů se nakupilo většinou kolem rovníku, kde vládlo podobné klima jako v subtropických oblastech Země.

- Pět mužů vychutnávalo tento pohled. Proto také zůstali na oběžné dráze déle, než původně předpokládali. Zároveň bylo nutné vypočítat nový kurs. Ren Dhark si vyžádal od počítače data, a po chvíli namířil CC 4 svůj špičatý nos k nejmenšímu Měsíci Hope.

Podle výpočtů obíhal první Měsíc Hope, označený jako Alfa, planetu ve vzdálenosti 76 500 kilometrů.

„Průměr šestsettřicetpět kilometrů. Mrtvý svět!“

Ren Dhark přikývl, aniž spustil oči z přístrojů na ovládacím pultu. Tahle data byla zjištěna, už když s Galaxy na Hope přistávali.

Alfa na obrazovkách rychle rostl. Měsíc zářil ve světle obou sluncí, která byla za ním v sametové černi vesmíru. Dvojitá světlo sluncí vrhalo pra podivné stíny na Členitý povrch malého měsíce.

Ren Dhark se dostal na oběžnou dráhu kolem trpasličího tělesa. Ralf Larsen vyvolával na počítači zjišťovaná data, která se vzápětí ukládala do paměti.

„V hlubokých skalních proláklínách jsou nepatrné stopy těžkých plynů. Většinou xenon, ale v mizivém množství.“

„To je divné. Tenhle prcek má přece tak malou gravitaci, že by se na něm vlastně nemělo nic udržet!“

Při druhém oběhu objevili jakýsi kráter. Měřil v průměru téměř pat-

náct kilometrů. Na jeho rovném dně plavala nějaká hustá masa. Třpytila se stříbřitě jako moře diamantů

„Uranový prach,“ zamumlal Ralf Larsen u počítače „Vypadá to fantasticky,“ řekl Szardak. „Myslíte si, že je na tomhle měsíci život?“ zeptal se Dan Riker. Ralf Larsen se tiše zasmál. „To asi ne, Rikere.“ „A proč ne? Třeba pod tou prachovou vrstvou například! Prach Jak známo působí jako izolace i na pozemském Měsíci. Tam už ve dvoumetrové hloubce nedochází k prudkým výkyvům teplot. V polopropézním materiálu našel přece Henry Williams organickou hmotu.. Nebo jste už snad zapomněl, pane?“

Ralf Larsen se zašklebil.

„Je mi líto, Rikere. Měl jsem dojem, že myslíte víc než mikroorganismy!“

„Domníváte se, že je vhodné tam přistát?“ vpadl jim do hovoru Ren Dhark.

Ralf Larsen zavrtěl hlavou.

„Prohled měsíc co nejpodrobněji pomocí senzorů. To by nám mělo prozatím stačit, Dharku.“

Ren Dhark přikývl. Pak pohlédl na Dana Rikera, který řekl:

- „Nezavádíš sem až moc demokracie, Rene? Proč se nás ptáš? Vždyť jsi už dávno rozhodl, že si prohlédneme Betu, ale na Alfě že nepřistaneme!“

Ren Dhark se rozesmál.

Průměr Bety byl 1002 kilometrů. a Měsíc byl vzdálen od Hope 361 000 kilometrů.

Druhý měsíc byl světem chlorovodíku.

Atmosféra na něm byla velmi řídká. Díky nízké běžné rychlosti kolem 1,8 kilometrů za sekundu bylo na povrchu málo plynů. Mezi strmými skalními srázy však senzory zjistily amoniaková louže. Čpavek se mohl udržet jen v těch škvírách, do kterých nikdy neproniklo světlo obou sluncí.

Také kolem tohoto měsíce kroužil Ren Dhark nepatrnou rychlostí. Jakkoli byl vzrušený, když se k měsíci blížili, jeho nadšení rychle opadlo. Beta nenabízel nic zvláštního. Už po deseti-minutách to vypadalo na rutinní úkol. Avšak jen zdánlivě, protože Ralf Larsen po chvíli vykřikl.

Ren Dhark sebou trhl a prudce otočil hlavu. Ralf Larsen zíral nevěřícně na měřicí přístroje. „Tam dole něco je!“

„A copak?“ posmíval se mu Szardak. „To není možné!“ „Myslím, že je to nějaká kosmická loď!“ Posměšný škleb v Szardakově tváři rázem zmizel a jeho oči vzrušeně zasvítily. -

„Poloha?“ hlesl Ren.

Ralf Larsen okamžitě udal polohu.

Čtyři muži vzrušeně zírali na obrazovku radaru, na níž se zeleně odrážela od skal kovová hmota. Totéž sledoval ve strojovně na zvláštním displeji Miles Cogollon.

26

„Přistaneme“ rozhodl Ren Dhark.- S

Pohonný systém zahučel, když šéfpilot začal brzdit. Průzkumný člun klesal dolů. Orientační bod pro Dharka- představovaly rudné žíly Červe ně zářící ve světle obou sluncí. Vybral si jednu plošinku, která vypadala, že by se na ní dalo bezpečně přistát. S

Člun se jemně zachvěl, když Dhark vysunul přistávací lyžiny.

„Motory nechte zapnuté!“ přikázal videofonem Congollonovi do strojovny. „Ven vyjdou dva muži, víc v žádném případě ne!“ rozhodl velitel Ren Dhark.

Janos Szardak zklamaně vzdychl. Dan Riker se kousl do rtu a Ralf Larsen se pohladil po břiše.

„Já to vzdávám,“ ozval se Miles Congollon ze strojovny. „Mám tu plné ruce práce. Nemůžu si dovolit vyvádět takový pitomosti.“

Ren Dhark se usmál.

- „Náš inženýr ty své mašinky dobrovolně neopustí. Tak mu tu radost dopřejeme. Budeme losovat—nebo se toho ještě někdo sám od se vzdá?“ Čtyři muži na sebe pohlédli. Každý z nich se přímo trásl na výlet do ne bezpečného světa.

„Tak dobrá,“ usmál se Ren Dhark. „Budeme losovat!“ Janos Szardak se hrabal v kapsách.

Ren Dhark zavrtěl hlavou. -

„Navrhuji, abychom poslali ven dva muže, kteří budou mít nejnižší puls.“

Ralf Larsen se nad tímto návrhem halasně zasmál.

„Ještě nikdo nepřišel na něco tak rafinovaného, Dharku!“ prohlásila souhlasně přikývl.

Nechali se postupně otestovat.

Janos Szardak, Pokerová tvář: 54 tepů za minutu.

Dan Riker, se svými Čtyřicetiletými lety nejmladší: 58 tepů za minutu.

Ren Dhark měl 72 a Ralf Larsen 74 tepů za minutu.

„Takže!“ zachechtal se Szardak. „Poručíku, připravte se! Ukážu vám, co se na té skále děje.“

Szardak a Riker vytáhli ze skříní skafandry a oblékli si je. Dhark a Larsen jim při tom pomáhali, aniž dali najevo sebemenší známku zklamání.

Dan Riker překvapeně a se zvláštním pocitem neskutečna shlížel na bílé závoje ovíjející se kolem jeho nohou. Odvdoušení Bety reagovalo na ochranné obleky obou mužů, které byly o několik stupňů teplejší. Ob klopení vlastní atmosférou dusali po rozpraskané skalnaté půdě měsíce směrem k rozsedlině, v níž mělo být to, čemu Larsen říkal vesmírná loď.

V mikrofonu zabudovaném do Rikerovy přilby zahřměl Dharkův hlas. Mladík rychle snížil hlasitost, protože veliteli vůbec nerozuměl.

„Pospěšte si,“ opakoval Ren Dhark výzvu. „Tak důležité to asi nebude, co najdete.“

27

SS

„Myslím, že narazíme na staré, dávno vymřelé kultury,« zavtipkoval Dan Riker. „Najdeme šíleně zajímavé poklady. Možná objevíme nový způsob pohonu kosmické lodi!“

„Mlč už!“ okřikl ho přísně Ren Dhark. »Mám dojem, že jsem měl jít přece jen raději já.“

Dan Riker neodpověděl. Stál s Janosem Szardakem na okraji široké skalní rozsedliny, v níž spočívala vesmírná loď.

A v tom si Dan Riker uvědomil, že se dopustili neodpustitelné chyby! Krev se mu prudce vehnala do hlavy. Rychle pohlédl na Janose Szardaka, jehož obličej se pod blyštícím se hledím dal stěží rozeznat.

„Szardaku,“ zamumlal

Szardak obrátil hlavu. Teď u! Dan neviděl z jeho tváře vůbec nic. Viděl jen pronikavě odrazy obou sluncí, která vypadala jako dvě žhnoucí oči.

»Ano, co je. Dane

„Víte — zapomněli jsme zkontrolovat skafandry!“

Zapotácel se snad druhý důstojník? Dan Riker slyšel v reproduktorech zabudovaných v přilbě, jak Szardak ztěžka oddychuje. Zdálo se, že i Ren Dhark zaslechl, co Riker říkal. Ještě před chvilkou Riker slyšel, jak mluví s Larsenem, ale teď zavládlo v průzkumném člunu bezdeché ticho.

„Dane?“ zašvelel Dharkův hlas.

Dan Riker cítil, jak mu po zádech stoupá mrazivý chlad. „No jo, Rene! Tady je všechno oukej, nedělej si starosti. Zatím všechny kontrolky svítí zeleně, jak se říká!“

Riker přeběhl pohledem po bizarních skalních hrotech, po dvojitých stínech a plynových oparech plazících se kolem jeho nohou. Zachvěl se strachem. Ještě nikdy neměl tak silný pocit bezprostředního nebezpečí jako teď. Věděl, že stačí nepatrná trhlinka v jeho skafandru a život skončí.

„Jen žádné starosti, veliteli,“ vmísil se do hovoru klidný hlas Janose Szardaka. „Tady je všechno v pořádku! 3c trošku pospíšíme!“

Szardak se lehounce pohnul a pak se jako pírkó začal snášet do rozsedliny, v níž ležela ona tajemná loď. Dan Riker ho napodobil. A tře. baže to u Szardaka vypadalo jako hračka, Rikerovi dalo nemalou prá

ci se bez problémů dostat dolů. -

Do zorného pole se mu dostala hromada kovových trosek a zároveň za slechl Szardakovo zklamané zasténání.

Podle polohy lodi bylo všechno jasné. Z nějakého neznámého důvodu jim zřejmě selhalo řízení. Pilotovi se už nepovedlo dosednout na povrch Bety. Místo toho se loď zřítíla do skalní rozsedliny.

„Odhaduju, že byla původně asi tak čtyřicet metrů ‘dlouhá,« zachrčel Szardak. Jeho hlas byl chladný, odměřený.

Riker pocítil v hrdle pálivou bolest. Těžce polkl.

To, co kdysi bývalo kosmickou lodí, bylo teď hromadou šrotu, pěti metrových střepů. Před očima se mu dělaly mžitky. Plíce měl v jednom ohni. Kdo si k němu z velké dálky mluvil.

28

Pak se obě slunce před jeho očima rozprskla a v mozku se mu rozprostřela bezhvězdná temnota.

Janos Szardak‘reagoval bleskurychle.

Riker mu už delší dobu neodpovídal. Otočil se a spatřil, Jak se postava v kosmickém obleku potácí. Vzápětí začal druhý důstojník jednat. Už se neptal, ani nic neříkal. Zapojil trysky vznášedla, poklesl hluboko v kole nou a odrazil se. Jako vystřelený.pružinou vylétl vzhůru a řítí se k Danu Rikerovi.

Když ho míjel, bleskově napřáhl ruku, chytil ho za hadice skafandru a strhl s sebou.

Chladnokrevný vesmírný veterán to měl všechno brilantně vypočtené.

Tíha Rikerova těla zbrzdila jeho let natolik, Že po několika okamžicích dopadl na povrch Bety t vedle rozsedliny.

, Janos Szardak snížil výkon trysek. Přitáhl si Rikera k sobě a dlouhými skoky se hnal po povrchu Bety.

- Ren Dhark, Miles Congollon a Ralf Larsen přihlíželi v němém úžasu, jak Szardak dovedně plachtí nad povrchem v této atmosféře. Ta kovouhle kombinaci skoku a pлавného letu by: vlastně měla zvládnout jen

- bytost, která na tomto světě vyrostla.

Když Janos Szardak dorazil k CC 4, byla už vstupní komora otevřená.

Rychle vklouzl dovnitř i s Danem Rikerem a zavřel za sebou venkovní přepážku. Netrpělivě čekal, až se vytvoří dýchací atmosféra, pak vytrhl Rikerovi ochranný čelní štít přilby. Do skafandru začal bublavě proudit vzduch.

Janos Szardak zachmuřeně pokývl hlavou. Nemýlil se. Riker ztratil vědomí díky nedostatku vzduchu,

Vtom se otevřela vnitřní přepážka. Ren Dhark převzal tělo bezvědomého z důstojníkovy náruče a odnesl je na velitelské stanoviště. Tady Dana svlékli ze skafandru.

Rikerova víčka se zachvěla. -

Bledě rty se pohnuly, když začal téměř neznatelně dýchat. Několik minut nato otevřel oči a zmateně se rozhlédl.

Ren Dhark držel kosmický oblek v napřažených rukou.

„Vypadá to na mikrometeorit,« prohlásil „Podle mého názoru způsobil ve skafandru nepatrnou trhlinu, kterou pak unikla největší část vzduchu.“

Janos Szardak si energicky odfrkl a přikývl.

„Zatím jsem se k tornu nechtěl vyjadřovat. Bylo možné, že to má na svědomí Rocco. Ale všiml jsem si, že těsně předtím, než se Dan odmlčel, něco rozvířilo prach a úlomky. Nevěřím, že by stím měl Rocco něco spoledného.“ -

„Ne,“ řekl Ren Dhark. „On za tím určitě není. Díru do obleku udělal úlomek meteoritu, to je všechno.“

29

Dan Riker se chabě usmál. Srkal právě horký vývar, který mu donesl Ralf Larsen. V levé ruce držel sošku Jonáše. Pak si ji zvedl k očím a rozzářil se.

„Přinesla mi štěstí. Ten meteorit mi taky klidně mohl rozbít průzor!“ „Určitě by se byl roztříštil na kousky,“ poznamenal Szardak chladně. „To jste řekl moc hezky, pane!“ prohlásil Riker.

Szardak se ušklíbl.

„Byl byste krásně dýchal chlorovodík, mladý muži. Bylo by mě hrozně zajímavé, jak dlouho nějaký člověk potřebuje, aby se na takové ovzduší adaptoval!“

„Sadisto!“ zavrčel Dan Riker.

„Navrhuji, abychom opustili Betu a letěli na Gamu“ řekl Ren Dhark. „Třetí Měsíc Hope by pro nás mohl být nejzajímavější. Pak bychom se mohli zase zabývat Betou.“

S návrhem mladého velitele všichni souhlasili. Ralf Larsen už tahal z po čítače nejdůležitější data Gamy. S

Měsíc Gama byl trpaslík s průměrem 1256 kilometrů. Putoval ve vzdálenosti 427 000 kilometrů od Hope, doba jeho rotace činila 16 hodin 43 minut. Gravitace o síle 0,53 g stačila právě nato, aby v jeho atmosféře mohl člověk dýchat.

Plynový obal se přibližoval pozemskému složení. S

Na tomhle měsíci mohl existovat život, podobný pozemskému. Proto byl Gama nesmírně zajímavý pro kolonii Hope.

Ren Dhark zvedl průzkumový člun z povrchu Beta a navedl ho na kurs. Nepatrná hmotnost Bety umožňovala velké zrychlení plavidla. Bizarní míč pod nimi zmizel, stejně rychle se ovšem na jejich displejích zvětšoval Gama.

Dan Riker, který seděl u radiolokátorů, poklimbával. Byl stále ještě lehce omámený. Od výletu na Gamu si příliš nesliboval. Jeho vědecktivost už ukojila bádání na Alfě a Betě.

Vtom se na obrazovce radaru něco zablýsklo a zároveň se rozsvítila výstražná kontrolka.

Dan zmateně zamžoural. Zavřel oči, aby potlačil tmou. Když je znovu otevřel, obrazec tam byl stále. Dokonce byl ještě zřetelnější.

Za Danem zabzučel počítač, což bylo známkou toho, že senzory zachytily něco důležitého. Ralf Larsen se předklonil a zmáčknutím tlačítka si vyžádal příslušná data. Zatímco se ze škvíry vysoukala úzká plastická karta, Dan Riker vyděšeně vykřikl a ohromeně zvolal: „Kosmická loď na blízku!“

Ostatní se ve svých křeslech vyděšeně otočili a zírali na Rikera. Pak Ralf Larsen vzrušeně pohlédl na kartičku, kterou počítač před chvílí vyplivl. Údaje na ní to potvrzovaly.

Zprvu je ochromil úžas a všichni měli co dělat, aby se ovládli.

„Takže přece,“ hlesl Ralf Larsen a znovu se v něm ozval nepříjemný pocit, který měl už od doby, kdy přistáli na Hope. Najednou se však uvolnil, jako by předem počítal s tím, že v téhle obrovské soustavě dvou slun-

30

cí a osmnácti planet najdou nějakou domorodou inteligenci. Přešel k Danu Rikerovi, aby si prohlédl obrazec na radarovém displeji. Také Janos Szardak popošel blíž; Ren Dhark to všechno pozoroval z velitelského stanoviště. S

Držel se stále daného kursu k třetímu měsíci a vyčkával. Nedal najevo, jak je vzrušený. Snažil se působit klidně a nezaújatě. Se mnohem rychleji než jeho posádka.

Usilovně přemýšlel, bleskurychle zvažoval nespočetné možnosti, které mohly z tohoto setkání vyplynout. Kontakt s posádkou kosmické lodi mohl znamenat začátek skvělého civilizačního a kulturního vzestupu kolonie, ale také vypuknutí všezničující války. To záleželo jen a jen na tam těch. Galaxy pronikla do jejich systému, aniž se dlouho vyptávala, jestli tu je žádoucí, nebo ne. Pozemšťané Hope prostě zabrali. Zatím jim nikdo z okolních planet toto právo neupřel. S

- Ale střetnutí mohlo být klidně za dveřmi. Zvláštní tvar, napadlo Dharka.

Namířil na loď venkovní kameru. Kontrasty mezi světlem a stínem nebyly tak ostré jako ve sluneční soustavě, protože tady byly dva světelné zdroje. Vznikal tak plastický obraz.

Loď, která je křižovala, měla cizorodou formu. Podobala se zhruba pozemskému platejsovi. Renu Dharkovi to připadalo, jako by loď klouzala jako plachetnice po jakémsi vzduchovém polštáři což bylo vyloučeno, protože v prázdnotě žádný vzduch není.

Ren Dhark trochu opravil kurs, aby udržel cizí kosmické plavidlo vzorném poli. Zdálo se, že si jich druhá posádka ještě nevšimla.

„Můžete mi už dát nějaká data, Larsene?“ zeptal se.

Ralf Larsen sebou trhl. Provinile zrudl a okamžitě se vrátil k ‘počítači. Přístroj, spojený s venkovními čidly a měřiči, už mezitím na plastových fóliích vydával zjištěné hodnoty.

„Momentální vzdálenost 27 000 kilometr hlásil Larsen. „Rychlost přibližně 120 kilometrů za sekundu!“ Dan Riker zahvízdL Szardak to přešel bez komentáře. „Kurs?“

„Ještě neurčený!“

- „Dane — můžeš lokalizovat radiové signály?“ „Nic. Mlčí!“

„Ozvi se jim! Připraven?“

„Připraven!“ odpověděl Dan- Riker. Jeho ruce hravě přejížděly po tlačítkách univerzální radiostanice. Rozsvěčující se kontrolky udaly, že radiogram byl odeslán. Riker současně přepnul na příjem.. V reproduktoru

rech to zašumělo. S

Forma radiogramu byla jasná. V takových případech se doporučovalo nehledět na to, že cizí kosmická loď nejspíš nerozumí žádnému z pozemských jazyků. Otázku na původ kosmické lodi položil Dan v angličtině. Dělal, jako by měl před sebou loď postavenou na Zemi, kterou řídí po zemska posádka. Všechno ostatní by bývalo bylo zbytečné a nesmyslné.

31

—

Neznámí astronauté sice nemuseli anglicky umět, ale dalo se předpokládat, že disponují s počítači, s jejich pomocí dokáží radiogram rozluštit. Navíc by měli lidé, kteří jsou schopni zkonstruovat vesmírnou loď, mít také zařízení, které by dokázalo přeměnit elektronicky vyslané impulsy v obraz.

„Cizí loď míří na devátou planetu,“ hlásil Ralf Larsen. „Data, prosím!“ přikázal Ren Dhark.

Ralf Larsen předal okamžitě data Z počítače elektronickému ovládání na velitelském stanovišti. Ren Dhark potřeboval stisknout jen několik tlačítek, aby navedl člun na kurs cizí kosmické lodi.

„Neodpovídají!“ hlásil Dan Riker. „Zatraceně, přece nás nemůžou jen , tak ignorovat!“

„Co když jsme pro ně moc malí? Třeba nás ještě neobjevili,“ namítl

Szardak. /

„To je nepravděpodobné,“ zamumlal Larson.

„Szardaku — ujměte se zbrojních systémů!“ přikázal Ren.

Szardak s tímto rozkazem počítal. Usedl do křesla pro střelce. Zdálo se, jako by okamžitě srostl s hasičskou sedačkou, jak se tomuto křeslu v astronautském žargonu říkalo. Kontrolky se v rychlém sledu zeleně rozžehnuly.

Dan Riker mezitím už vyslal radiogram popáté. Ruce se mu trochu trásly. Stejně jako ostatní nechápal, proč cizinci neodpovídají.

Copak je pro posádku platejsovitě lodi běžné potkávat v téhle soustavě jiná kosmická plavidla?

„Rád bych věděl, jak vypadají,“ řekl Ralf Larsen a rozčileně se po škrábal po pleši.

Ren Dhark se hryzl do rtů. Teď už neviděl obrysy druhé kosmické lodi tak přesně, protože letěl průzkumným člunem přímo za ní, takže na obrazovkách bylo vidět jen jakýsi obrovský kotouč. Daleko vpředu v ne konečné temnotě se bíle třpytila devátá planeta soustavy Col.

Průzkumný člun zrychlil, dosahoval téměř stejné rychlosti jako cizí loď. „Odeslat zprávu na Cattan!

Dan Riker se naklonil nad mikrofonem. Svraštil čelo, a pak zaraženě pohlédl na Rena Dharka.

„Cattan neodpovídá!“

Ren Dhark přihlížel, jak to Dan Riker ustavičně zkouší. Z reproduktoru se ale linulo jen jednotvárné šumění.

Riker nervózně zkontroloval přístroje. Stále přitom vrtěl hlavou.

„Tomu nerozumím,“ řekl. „Všechno je v pořádku! Proč se, krucinál, nehlásí?“

„Zůstaň dál na příjmu,“ řekl mu Ren Dhark. „Budeme udržovat sledovací kurs.“

Ale ani z Cattanu ani z cizí lodi nepřicházela na volání průzkumného člunu Žádná odpověď.

Už nebylo pochyb, že neznámí mají namířeno na devátou planetu.

32

Ralf Larsen hlásil data zjištěná počítačem: »Průměr planety 12 700 kilometrů. Gravitace 1,49 g. O vzduší s vysokým obsahem kyslíku, odhadem 27 procent!“

Planetu obklopoval hustý příkrov mraků, který skrýval její povrch očím pěti mužů v průzkumném člunu.

„1,49 g, to je trochu moc,“ Ren Dhark zamyšleně. „Hope nás se svými 0,89 g rozmazlila! Jestli tu přistaneme, nebudeme to mít lehké. Ale těch 27 procent kyslíku není zase tak málo, to bychom měli vydržet!“

Zavrtěl hlavou a sledoval platejsovitou loď, která právě vklouzávala mezi závoje hustých mraků.

Vzdálenost deváté planety nebyla v té chvíli ani milión kilometrů.

„Nejenže vypadá jako ryba. ale taky se tak noří do mraků,“ vydechl Dan Riker.

Janos Szardak se tiše a posměšně uchechtl.

„Jenom doufám, že z toho nechcete usuzovat, že tu loď řídí ryba?“

- Ren Dhark nereagoval. Myslel na cizí bytosti, které se objevily nad Zemí těsně předtím, než Galaxy odstartovala na svůj bludný let mezi hvězdami. Byla to první kosmická plavidla, která dosvědčovala, že člověk ne ní ve vesmíru sám. Neznámí bohužel potvrdili odvěké obavy lidstva. Ne přišli v míru. Zdánlivě bezdůvodně začali ostřelovat Zemi.

Chování tvorů soustavě Col bylo rovněž hádankou, kterou zatím ne dokázali rozluštit. Jak by asi neznámí reagovali, kdyby je průzkumný člun

následoval až na planetu? -

Není také možné, že by neznali radiové spojení, které je pro po zemsťana naprosto samozřejmé?

Proč by si jich jinak ani nevšimli?

Jednají snad podle zcela jiné logiky, kterou lidský mozek nedokáže ni kdy pochopit?

Ren Dhark si mechanicky zapálil cigaretu. Musel se teď rozhodnout, jestli poletí za cizí lodí až na planetu, nebo ne. Na něm ležela veškerá zodpovědnost.

Nesmějí uhnout! Musí se dozvědět, jestli jejich existence není cizími bytostmi ohrožena!

„Letíme za nimi,“ rozhodl Ren Dhark.

„Ty tam chceš přistát?“ zachrčel Dan Riker.

Ren Dhark se usmál. Byl to jeho typický, optimistický úsměv. Poté, co se rozhodl, jako by z něj spadla hrozná tíha.

„Uvidíme, jakmile prorazíme příkrov mraků. Jestli se ukáže, že to má smysl, tak přistaneme.“

Hnědé oči mu odhodlaně svítily. „Plná pohotovost,“ přikázal.

Potom navedl průzkumný člun na devátou planetu. Od hustého příkrovu mraků nad ní se odráželo oslnivé bílé světlo. Ren Dhark vysunul přídatná křídla, aby mohl v atmosféře planety lepe brzdit. ,

Nadzvukovou rychlostí vlétl průzkumný člun do husté atmosféry de-

33

I

váté planety. Ren Dhark napjatě sledoval přístroje. Prorazit mraky tou to rychlostí umožňovalo radiolokační zařízení. Kamery teď ukazovaly jen cáry mlhy, které prolétly kolem plavidla.

Ren Dhark si oddechl, když proletěli mraky. V kalném světle se podnima objevila neznámá krajina. Pod průzkumným člunem se kolem skalnatých pahorků rozprostíralo obrovské město. Mělo rozměry pozemských velkoměst, ale o domech postavených v pozemském stylu nemohlo být ani řeči. Muži rozeznávali polokruhovitě válcovité stavby vzájemně pro pojené v jakémisi systému pláští. Kupodivu nebyly vidět žádné ulice! Město působilo jako jediný homogenní obrazec, vzdáleně připomínající puebla severoamerických Indiánů.

Na východě tohoto zvláštního města se rozprostíral obrovský kosmodrom, na němž byla spousta lodí stejného typu, jakou pronásledovali. Všechna cizí kosmická plavidla měla stejný prapodivný tvar. Většina jich nebyla vyšší než 120 metrů, stál tam ovšem také tucet lodí, které se tyčily až do výše pětisetmetrů!

Kosmodrom byl otevřený pouze směrem k městu. Na zbývajících třech stranách vyrůstala hustá zelenohnědá džungle. široká řeka ji rozdělovala od severu k jihu a daleko na západě se v mlžném oparu rozprostíralo obrovské jezero.

„Zaměřují nás!“ zvolal Ralf Larsen.

Ren Dhark strhl člun předí vzhůru, aby se schoval v mracích. Ale přesně v té chvíli se na jedné z nejvyšších lodí na kosmodromu cosi zablýsklo a k Člunu vyšlehl bílý žár. Přišlo to tak rychle, že jakákoli reakce by byla pomalá. Mohutný úder vymrštil malý Člun výš do mraků. Ren Dhark cítil, jak se mu zvedá žaludek. Člun se šílenou rychlostí roztočil kolem příčné osy. V průzorech se bleskurychle střídaly cáry mraků s městem ležícím hluboko pod nimi.

Ve Člunu se pronikavě rozječely poplašné sirény. Miles Congollon co si řval do videofonu, ale nikdo mu v tom ohlušujícím randálu nerozuměl

Ren Dhark se vší silou držel ovládacího pultu. Energicky odolával drtivé síle, která ho střídavě tiskla do polstrování křesla a vzápětí přirážela k velitelskému pultu. Zkoušel všechno

možné, aby dostal plavidlo z ničivé rotace. Ale brzy poznal, že jeto marné. Člun se otáčel příliš rychle.

Vtom přehřměl k plavidlu druhý úder: Příšerně to s nimi trhlo a smrtelné víření ustalo. Člun se ani nepohnul. Ren Dhark se ze všech sil snažil tuto Šanci využít. Uder ho sice nevymrštil z popruhů, ale díky krvi, která se mu přetlakem nahromadila v mozku, jednal v naprostém ochromení. Nevšiml si, jak Miles Congollon, který se probojovával ze strojovny, vletěl do věže jako střela.

Ren Dhark reagoval instinktivně, jak se to naučil během nespočetných hodin výcviku.

Zmáčkł tlačítko a propojil počítač s pohonným systémem. Reguloval , pád pomocí zášlehů z brzdících a řídicích trysek. Dosáhl toho, že člun ustálený po druhém úderu klesal kontrolovaně. Neustále ječící sirény a nekonečná řada Červeně zářících kontrol na ovládacím pultu mu jasně

ukazovaly, že člun už nelze zachránit. Po těžkých zásazích nemohli doufat ve víc než nouzové přistání..

Jejich plavidlo se řítilo strmě na kosmodrom. Přidě cizích platejsovitých lodí trčely do vzduchu jako hroty kopí.

Náhle se s mohutným rachotem utrhlo pravé křídlo. Ren Dhark slyšel jak úlomky kovu narážejí na opláštění Člunu. Vzadu se roztrhl jeden plazmový generátor. Člunem prošlehl horký závan.

A pak Ren Dhark ztratil i poslední naději na únosné nouzové přistání. Jen s největší námahou se mu podařilo člun vyrovnat. Stačil na několik vteřin stabilizovat let, ale pád nezastavil. Důležité však bylo, že se neřítily k zemi už tak střemhlavě.

Všechno šlo hrozně rychle. Šedá plocha kosmodromu se jim zběsile řítily vstříc. Mohli rozeznat úzké pásové dopravníky. Ve třiceti metrech za- pnul Ren Dhark naposledy naplno brzdové trysky. Poškozený člun se za kymácel, malém se převrátil, ale pak přistávací lyžiny dosedly p na tvrdou zem.

Náraz lyžiny utrl. Trup průzkumného Člunu práskl o plochu a S po malém otáčením se řítit 'k okraji džungle.

Ren Dhark málem vytrhl bezpečnostní pásy. Zatmělo se mu před oči a. Zaslechl ještě pekelný rachot v pohonném systému, a pak najednou bylo okolo něj naprosté ticho. Upadl do bezedného bezvědomí, zatímco člun se rozpadl na tři části.

Ren Dhark přišel k sobě, když mu do obličeje začal pleskat liják. Na několik okamžiků nevěděl, kde je. Pak spatřil nad hlavou roztrhané kovové pláty a hned si uvědomil celou situaci. Pod nohama se mu jako klubko hadů svíjely kabely. V kalném světle rozeznal ve vnitřku rozbitého průzkumného člunu vyskakující plamínky.

Pracně se převalil, odhodil popruhy a s údivem zjistil, že velitelské křeslo pod ním jednoduše zmizelo, protože se při pádu rozlomilo. Nejspíš leží někde v hromadě trosek. Ren Dhark se nadzvedl a proplatil se úzkou škvírou, kterou se dovnitř dral prudký déšť.

Ani ne dva metry od něj se po vyboulených plátech koulel k betonové ploše Dan Riker. Po čele se mu táhl krvavý Šrám.

„Dane!“ zachrčel Ren Dhark.

Přítel se skulil na zem. Když spatřil Rena, ulehčeně se usmál. Napřáhl k němu ruku a pomohl mu přes zrádnou trhlinu.

Ren Dhark se zběžně rozhlédl, a pak se zeptal:

„Kde jsou ostatní?“

„Ještě uvnitř!“

Ren Dhark odstoupil kousek stranou. Doufal, že najde příznivější cestu do vraku průzkumného člunu. Rukou si otřel deštěm zmáčený obličej. Bylo mu divné, že je tak ochromený. Údy měl jako z olova. Jako by na něm ležela jakási neviditelná tíha, která mu bránila v každém kroku.

- 35

L

J

Vtom Dan Riker tiše vykřikl. ‘

Ren Dhark na něj pohlédl. Dan zíral upřeně do kalné nicoty nad přistávací plochou. Všude kolem stály cizí kosmické lodě na svých ložích. Vysoko nad jejich hlavami na předních lodí blikaly různobarevné reflektory a vyly ir6ny.

Mezi plavidly se objevila spousta postav.

Těžké teplé kapky dopadaly na Dharkův obličej. Páchly ostře thymolem. Rena Dharka začaly pálit oči, a proto toho moc neviděl. Obyvatelé tohoto světa byli ještě příliš daleko.

„Máme ještě čas. Honem, musíme vytáhnout Szardaka, Larsena a Congollona!“

Dan Riker ho popadl za paži.

„To nepůjde!“ zasupěl a ukázal doprava.

Odtamtud se k nim řítily nejméně dvacet obrů.

Ren Dhark sebou trhl a otočil se.

Kam se podíval, odevšad se hrnuli obři. A byli neuvěřitelně rychlí.

Jen za troskami průzkumného člunu jim nehrozilo žádné nebezpečí. Rostla tam zelenohnědá džungle.

„Určitě mají dvaapůl metru!“ Dan Riker přikývl

„A mají ocasy!“ vykoktal zaraženě.

Obyvatelé tohoto světa se nijak nepodobali lidem.

V té chvíli se Dana Rikera a Rena Dharka se zmocnil děsný strach. Obři sestřelili jejich průzkumný člun, hned jak se objevil. Nedali jim nejmenší šanci. Neodpovídali na radiogramy. Ignorovali je — dokud se nevynořili ‘nad kosmodromem.

Pak začali okamžitě střílet.

Tak nereaguje nikdo, kdo má zájem o mírumilovný kontakt. Tak reaguje naprosto bezohledný tvor.

„Do lesa, Dane! Už nemáme čas!“

Zdálo se však, že Dan Riker od obrů nemůže odtrhnout oči. Poprvé v dějinách lidstva se zde lidé setkávali.s bytostmi, které se nenarodily na Zemi. Muži z Galaxy bezděky očekávali, že

se budou alespoň trochu podobat lidem. Nikdo nevěděl přesně proč, byla to čistě otázka citu. Nikdo » doopravdy nevěřil na inteligentní tvory, kteří by se nějak lišili od lidí.

Obři, kteří se na ně vyřítili z deště, šokovali astronauty už svým zjevem. Pohybovali se vpřed na pahýlovitých nohou a vláčeli za sebou jakýsi rybí ocas, na němž se ještě daly rozeznat zakrnělá ploutve. I v kalném světle Ren Dhark upozoroval, že se jim leskne kůže jako pstruhům. Při běhu se předlouhými pažemi opírali o zem. Z velké hlavy, která seděla rovnou na ramenou, jim žhnuly dvě nadměrné oči.

Když Ren Dhark rozlišil první detaily, hned mu připomněly ryby.

Pak se také obrátil a uháněl za Danem Rikerem, který už oběhl hromadu trosek a utíkal k džungli.

Jen tam teď mohli hledat bezpečí. Nemohli se už starat o svá tři druhy v průzkumném člunu.. Doufali jen, že se obři nebudou o rozbité plavidlo

zajímat. Třeba se jim po čase podaří muže uzavřená ve člunu vysvobodit. Hustý déšť určitě uhasí vzrůstající se požár.

Ren Dhark se vrhl do džungle.

Za sebou uslyšel rozčilené skřeky, při nichž mu naskočila husí kůže.

Běžel za Danem Rikerem, který prorazil stěnu z listí, trávy, kapradí, lián, mechu, stromů a keřů. Uvítal je nepříjemný zápach hniloby a nohy se jim bořily po kotníky do měkké půdy.

Dhark se ještě jednou rychle ohlédl. Obři oběhli trosky Člunu a hnali se za nimi! Zdálo se, že obyvatelé tohoto nepřátelského pochmurného světa, připomínající obojživelníky, jsou odhodláni oba uprchlíky chytit. Dhark si všiml, že několik z nich má »v rukou nějaké lesknoucí se předmět. Nevěděl to určitě, ale napadlo ho, že to jsou asi zbraně.

Obr v zářivě rudá uniformě zvedl zbraň. Zdálo se, že je to velitel ostatních lovců, oblečených většinou v modrých uniformách.

„Pozor!“ vykřikl Dan Riker.

Ren Dhark uprostřed pohybu uskočil stranou. Přesto jednou nohou sklouzl do hnědý kaluže, v níž se cosi hemžilo. Než stačil zjistit, co se v louži hýbe, nohu vytáhl.

Dan 4ržeí svůj paralyzátor v ruce a rozhrnoval jím větve a liány.

Ren Dhark se k němu připojil.

„Pověsili se na nás jako klíš'ata“ zachrčel.

Za sebou slyšeli praskot větví a dusot krátkých silných nohou Svých pro následovatelů.

„Mám pocit, jako bych měl na nohou olovená závaží!“ vykřikl Dan. „Krucinál, oni nás dostanou!“

„Nesmysl!“

Ren Dhark Rikera předběhl. Dan byl ještě zesláblý po šoku, utrpěném při pádu průzkumného člunu. Cestu teď razil Ren. Byl přitom mnohem cílevědomější. Zdálo se, že má výborný čich na vyhledávání mezer a skulin trouchnivějící spleti.

Dhark vyběhl před Danem mírný svah a našel příhodný průsek s náznakem stezky. Vyšší gravitace Jim rychle ubírala síly. Proto se jim ulevilo, když jun džungle nekladla už takový odpor.

Skřeky pronásledovatelů zeslábly a dusot nezněl už tak děsivě. Veškeré zvuky postupně přehlušil liják.

Ren Dhark se v duchu ptal, kde se obři asi tak zastavili.

Po hodině úprku zapařeným, hnilobně páchnoucím peklem byli se si- lamina dně. Gravitace a tuhý odpor, který džungle kladla, vyžadovaly po slední rezervy.

Stále ještě za nimi duněla půda pod nohama pronásledovat a slyše li jejich prapodivná skřeky.

„Je mi divné, proč jsou tak opatrní,“ zachrčel Dhark vyčerpaně.

„Možná jim dělá radost nás honit!“

Dan se tipce zasmál.

Ren Dhark si přítele ustaraně prohlížel. Tváře měl propadlá a v očích

36

37

se mu zračilo zoufalství. Dlouho to asi nevydrží. Zdálo se, že námaha je na síly.

Dhark Rikerovi neodpověděl. Trápilo ho něco jiného. Nemysle že je obří honí opatrně jen tak z čiré rozkoše. Muselo to být kvůli džungli! Muselo zde hrozit nebezpečí, o kterém oni dva nemají nejmenší představu, které však hroživě vyhlížející obyvatelé tohoto světa až moc dobře znají!

Dan se znovu zasmál. „Měli bychom těm amfibiontům říkat krátce amfiové.“

Ren Dhark chtěl právě odhrnout liánu. Zarazil se a přikývl.

„Máš pravdu, Dane! To je pro ně správné jméno! Amfiové!“

Hmátl znovu po liáně, ale ta se svinula a hbitě zmizela ve větvích stromu připomínajícího lípu. Dhark se vyděšeně díval za hadem, který byl díky svému zbarvení k nerozeznání od liány.

Otřel si čelo a zasténal. Ustavičný déšť ho znervózňoval, protože ho příšerně pálily oči.

Jeho zasténání bylo vyslyšeno. Liják ustal. Husté mraky se trochu roztrhaly a sluneční světlo, jako by zesílilo.

Ren Dhark naslouchal. Pronásledovatele už neslyšel. Setřásl snad amfie definitivně?

„Teď bych si tak dal cigaretu,“ zasmál se Dhark a otočil se k Rikerovi. V obličeji Renova přítele se zračila hrůza a bezkrevné rty se mu třáslly.

Dhark se prudce otočil a zvedl paralyzátor.

Před ním z ničeho nic vyrostl jeden amfi.

Oči obra žhnuly vztekle s divokou touhou vraždit. V šupinatém obličeji zela široká ústa, jako by je někdo prořízl nožem. Ve zdvižených rukou držel jakýsi těžký kyj.

Na obranu bylo pozdě. Ren Dhark už nestačil zareagovat. Zato se stalo něco jiného.

Blýskající kyj, směřující na Dharkovu hlavu, roztrhl svazek tenounkých vláken.

Amfi se dostal do pekelné pasti.

Dan Riker spatřil, jak se z vláken uvolnil svazek na prst tlustých šlahounů, který se vzápětí rozevřel. Vzduchem prolétlo cosi rudého a za rylo se do amfiova těla, ještě než stačil uhodit Dharka kyjem po hlavě.

Obr se zapotácel — a Dhark získal Čas. Rychle ustoupil, strhl s sebou i Dana a oba se vrhli do houští. Za nimi odeznívaly Amfiovy skřeky. Ren se ještě krátce ohlédl a zděsil se.

Zpoza keře svištěl jeden Šíp za druhým. Zavrtávaly se do obra, který se marně pokoušel vstát. Dhark si uvědomil, že o vlasek unikl téhle pasti I on.

Dan na něj vzrušeně volal. Stál na druhém břehu potůčku a mával na něj. Dhark si nehlučně pospíšil ke svému příteli.

„Opatrně. Amfiové,“ zašeptal Dan. „Ani ne dvacet metrů od nás.“ A pak ho zatáhl za jeden strom obrostlý liánami. Ren Dhark v náhlém popudu

38

rozhrnul přebujelé cizopasníky. Objevil dutinu, do které se oba taktak ve šli.

Sotva se za nimi liánový závěs zavřel, produsali kolem dva amfiové. Ren zřetelně rozeznával jejich třpytivou kůži.

Dan Riker hleděl upřeně vzhůru. „Našli jsme si báječnou skrýš, Ke ne,“ zamumlal. Kousl se do bledých rtů, když uslyšel vzrušené výkřiky amfiů. Nejspíš objevili svého druha, kterého zabila rostlina.

Ren také zvedl hlavu a oči se mu rozšířily hrůzou.

Půl metru nad nimi se hemžil jakýsi hmyz. Ve spleti lián visely zbytky nějakého zvířete, velkého Jako králík. Jak původně vypadalo, se nedalo zjistit. Hmyz toho moc nenechal.

Dhark pohlédl na svou ruku. Jedna hmyzí potvora se mu vznášela nad zápěstím. Její štíhlé tělo se chvělo a sosák se zaměřoval.

„Bodne, Dane,“ zašeptal Dhark.

Dan Riker sáhl po paralyzátoru. Pomalu, centimetr po centimetru zve dal zbraň. Nesměl tu bestii polekat. Zároveň nesměly paprsky zasáhnout Danovu ruku, protože by mohla reagovat příliš prudce.

Ren vzhlédl.

Zdálo se, že hmyz konečně objevil dvojí kořist, která se sama od sebe uchýlila sem pod jejich hnízdo. Někteří okřídlenці vzrušeně poskakovali po kmeni dolů a zamířili Renovi na hlavu.

Vtom Dan Riker vypálil!

Ren si ulehčeně vydechl a pohlédl na ruku.

Hmyzí potvora na ní nerušeně seděla dál. Nervový systém tvora podobného vážce reagoval jinak, než Čekali. Nic se nezměnilo, až na to, že křídla už nebyla modrá, ale červená!

Ren Dhark zoufale zasténal. Chtěl ji přirazit druhou rukou, ale při prvním náznaku pohybu vážka vystrčila žihadlo. Dhark ztuhl. Stál nehybně, když mu kolem ucha prosvištěly dvě další vážky. Jejich modrá křídla rozzuřeně šustila.

Pak se bestie vrhly na Dharkovu ruku a zabořily žihadla do Červeně zbarvené družky. -

Dan Riker vystřelil a smetl všechny tři vážky z Dharkovy ruky. V téže chvíli vyrazili oba muži ze své skrýše, oběhli strom, přeskočili dva kmeny hnijící na zemi, proběhli Čtyřmi houštinami — a zastavili se na břehu řeky.

„Zatraceně!“ zachrčel Dhark, když pod hladinou zahlédl roj raků. By li hnědí a bojovali mezi sebou, ve vodě se vznášely nahnědlé mraky krve.

„Tam raději nepolezeme!“ prohlásil Dhark.

„Někde se musíme usadit,« povzdechl si Dan Riker a vzhlédl k oblačné obloze. Slunce už patrně nebylo příliš vysoko nad obzorem. Blížila se noc a stmívalo se čím dál víc. Teď bylo i zřejmější, že mraky filtrují svět

lo. Svět amfiů se zbarvoval do špinavě hnědl. Pro oba muže to byl nezvyklý a nepříjemný pohled. Hnědá mlha vznášející se nad hladinou nevěsti la nic dobrého.

„Někde se přece musíme usadit, Rene‘ opakoval Dan. „Noc v džungli nemůžeme přežít!“

39

ji

„Vrátíme e zpátky ke kosmodromu, Dane! To je možná naše jediná Šance!«

„A pak?“

»Třeba se nám povede nějak se dostat do jedné z jejich komických lodí. dL«

„Ty jsi zatracený optimista!“ rozesmál se Dan. »Opravdu si myslíš, že by se nám s ní podařilo odletět?“

„Musíme, Dane! Nebo snad chceš strávit zbytek života v téhle hniající džungli?“

Dan 1 {Riker se otřásl hrůzou.

Sáhl si pod propocenou košili a vytáhl sošku Jonáše, kterou vyřezal astronom Alf Treidler.

Ren Dhark na něj užasle pohlédl. „Jak jsi k ní přišel, Dane?“

„Ležela vedle mě, když jsem po pádu přišel k sobě. Nechtěl jsem ji tam nechat. Byla by jí škoda.«

Ren se ušklíbl. Dan zrudl. Sevřel pevně rty a řekl: „Víš, pořád uvažuju, co vlastně Treidler na GalaXy dělal. Pracoval přece na astronomické stanici, ne? Co když vyřezal tyhle důlky na čele té figurky, aby n za nechal nějaké poselství?“

»A to má být?“ usmál se Ren Dhark.

Dan zaváhal a pohlédl na řeku. Druhý břeh se už ztrácel v mlze vznášející se nad hladinou jako jedovaté výpary.

„Co když třeba Treidler zjistil, kde je Země?“

„To je nepravděpodobně. Proč by svůj objev vyřezával do kousku dřeva? Proč by to rovnou nenapsal? Jasně, proč by to nevrazil na fólii počítače. Nevěděl přece, že hotov pohonné jednotce zabije!“

„Zatraceně, máš pravdu!“

„Samozřejmě, fólie mohla taky klidně ležet u počítače a mohla se ztratit v tom zmatku, když se demontovaly přístroje.“

„To by byl špatný vtip, kdyby někdo našel zemi a my jsme se to nedozvěděli. Je mi zle, jenom když na to pomyslím!“

„Uklidni se, Dane! Treidler Zemi určitě nenašel. To je bláhová představa. Poručil jsem mu tehdy, aby ohlásil venkovními reproduktory, kdy by zjistil, kde je. Určitě by to byl udělal, kdyby se mu to povedlo. Věděl, jak je to důležité. Všechno by bývalo jiné. Ale teď se raději

soustředme- nato, abychom se vrátili na Cattan. Cítil bych se mnohem líp, kdybychom věděli jak na to!“

„Tak jdeme na to! Probijeme se ke kosmodromu!“

Ren Dhark se vyhnul metrové rostlině svítící ve tmě. Nechtěl ji nějak narušit.

„Myslíš si, že to amfiové vzdali, Rene?“

Dhark se zastavil. Nehlučně vklouzl pod ochranu nějakého stromu. Dan ho bez ptaní následoval. Věděl, že Ren objevil něco, co by je mohlo ohrozit.

„Nevzdali to, Dane.“

Ze tmy zářil bledý obličej lemovaný světlými vlasy. Dan rozeznával ještě tak obrysy stromů.

40

„Musíme zpátky. Drž se za mnou!“

Ren Dhark se vydal přímým směrem od stromu a jeho přítel ho následoval. Ani ne po dvaceti metrech se Ren Dhark zastavil.

„Postavili nám do cesty špióna.“

„Jakého špióna, já nic nevidím, Rene.«

Vypadá jako ruční granát s velmi dlouhou násadou. Je zaražená do ze mě. V rotující hlavě má zabudovanou čočku. Objevil jsem ho, ještě než nás stačil zaregistrovat.“ ‘Í

„Jsi si jistý?“ zeptal se Dan skepticky. „Je hrozná tma.“

Ren Dhark přikývl.

Stál ani ne tři metry od stromu. „Zdá se, že to tak udělali záměrně. Kdy bychom jen chvíli zaváhali, byli by nás objevili. Můžeme být rádi, že to tentokrát ještě vyšlo.“

„Tak se mu prostě vyhneme.“

„A vběhneme do zorného pole dalšímu špiónovi, co?“ Dan si hryzl rty.

„Ale jak chceš kolem nich projít?“

„Zatím nemám tušení, Dane. Víím jenom, že tady nemůžeme přenocovat, to bychom nepřežili!“

Dan naslouchal zvukům džungle. Někde se spleť rostlin prodírala smečka vřeštících zvířat. Na jih od nich se pohybovala nějaká bestie, která mu sela podle řevu vážit hezkých pár tun.

„Musíme toho špióna zničit, aniž nás objeví,“ zamumlal Ren. Dlaní si na tvář připlácl nějaký hmyz. Krátce nato ucítil ostré bodnutí.

„Nebo vylezeme na stromy a pokusíme se nad ním přešplhat. Hádám, že jeho optika nemá záběr vyšší než šedesát stupňů.“

Dan zahlédl, jak Ren zavrtěl hlavou.

„Ty bys nepoužil širokoúhlou optiku, Dane, kdybys konstruoval takový přístroj? Já bych uvažoval o devadesáti stupních, a i to by bylo ještě málo. Amfiové samozřejmě používají infračervenou techniku, takže nás můžou najít i ve tmě. Jinak by to pro ně nemělo smysl.“

- „Jasně, to беру, Rene.“

Dhark chytil Dana za paži a naznačil mu, aby byl zticha.

Slyšeli jasně, jak se někde poblíž sune křovím nějaké obrovské zvíře. Podle funění muselo být hrozně těžké. Uplynulo několik minut než ta jemné dusání odeznělo a oba cítili nepříjemný, štiplavý zápach. v několika vteřinách se na sever od nich rozpszkl nějaký strom a strašlivé zavytí roztřásl listy nad nimi. Následovalo smrtelně zachroptění. Pak bylo opět ticho.

Ren Dhark cítil, jak na něm vyráží pot. Musel myslet na to, jak reagovala vážka s modrými křídly na výstřel z paralyzátoru. Po zásahu nenásledovalo totální ochromení nervového systému. Jestli budou takhle reagovat i jiné bytosti v tomto světě, pak jsou prakticky neozbrojení.

„Musíme změnit úhel, Dáne. Nebo lépe řečeno nastavení! To znamená, že musíme-špióna nějak vyvézt z jeho svislé polohy, aby při zen vznikl. mrtvý úhel, kde by nás neviděl.“

41

„Myslíš, že to dokážeme, aniž přitom vyvoláme poplach?“ „Už dávno by byl nastal poplach, Dane, kdyby měl tak jemný infračervený rozlišovač, že by nás dokázal zachytit za stromem. Zdá se, že nic podobného nemá. Přivážeme Jonášovu sošku na šlahoun a tím získáme vrhací zařízení. Možná se nám povede přístroj převrátit tak, aby nás ne zachytil.“

„Kdepak, Rene, nemůžeme proklouznout nepozorovaně. Jak se toho špióna dotkneš, spustí poplach!“

Ren Dhark tiše zasténal.

„Tak to aspoň zkusíme. Musíme zpátky!“

Ani ne pět metrů od břehu řeky začínala absolutní tma. Oba museli předpažit, aby neustále nenaráželi na stromy. Prodírali se jen stěží vpřed. Dana udivovalo, jak fantastický smysl pro orientaci Ren Dhark má. Tvrdil, že ví přesně, že neztratili směr.

A po patnácti minutách se jim to potvrdilo.

V džungli jako by najednou nastal bílý den. Oba muži instinktivně za lehli. Nechápatě hleděli na obrázek, který se jim naskýtal.

Přístroj namířil tenounký tepelný paprsek na nějakou obludu, která se mátožně sunula džunglí.

Ren Dhark tiše zasténal, když poznal, co to umíralo v paprsku mechanického Špióna. Byl to amfi, který ho chtěl udeřit, kterého ale vzápětí pře mohla rostlina vystřelující Šípy.

Ren byl tehdy pevně přesvědčený, že obr je mrtvý. Ale nebyl! Přežil to, ale byl na tom tak příšerně a neskutečně, až si oba astronauté mysleli, že se ocitli v hrůzném snu. Vrávorající postava se podobala putující ostnaté hoře. A špión ji zabil. Byl to spíš akt milosrdenství.

„Rychle, dej mi Jonáše!“ zachrčel Dhark.

Dan hbitě vytáhl figurku že záňadří; okamžitě pochopil, co chce Ren udělat.

Ren Dhark vzpažil a mrští figurku. Ve stejném okamžiku, kdy smrtící paprsek zhasl, třesla soška na schránku.

Špión se převrátil.

Ze země vyšlehl kolmo do nebe tenounký paprsek. Jeho zář osvětila džungli naplno. Husté listoví začalo hořet.

„Rychle, zkusíme to!“ Oba muži vyskočili.

Ren Dhark cítil, jak mu srdce buší až v krku.

Jak měli vědět, jestli se neocitli vzorném poli optiky? Nepřevrátí se tepelný paprsek, hned jak se dostanou do jeho dosahu? Nepřekmitne jako ručička tachometru?

Musí to zkusit!

Hnali se vpřed ze všech sil. Najednou jako by na ně nepůsobila vyšší gravitace, únava z nich rázem jako zázrakem spadla, půda už nebyla měkká a rozbředlá.

Příští krok znamenal smrt, nebo svobodu. Skočili!

Tenounký paprsek stále mířil do nebe.

Oba muži překonali bariéru. Běželi temnou džunglí ke kosmodromu.

42

Museli ovšem počítat s tím, že amfiové budou v pohotovosti. „Půjdeme na okraj kosmodromu, Dane,“ řekl Ren Dhark. Kráčel pomalu vpřed, protože v džungli byla hluboká tma. Zář teplého paprsku se ztrácela kdesi v dálce. „Tady si musíme dát pozor! Pak kolem letiště projdeme. Třeba dokážeme uniknout.“

Ted' šlo jen o to, kdo bude na kosmodromu dřív, amfiové, nebo oni! Zář tepelného paprsku obry samozřejmě přilákala, jestli ovšem špióni ne byli automatictí, musel někde být nějaký amfi, který na zařízení dohlížel. Ren Dhark předpokládal, že jde o obyčejné elektronické kamery.

Amfiové si určitě všimli, že špión střílel na jejich druha.

Tohle asi odvedlo jejich pozornost od Rena a Dana. To byla jediná Šance a naděje astronautů. Ren Dhark se prodíral k letišti a neustále narážel do povislých větví.

Vtom žhnoucí paprsek zhasl. Tma se změnila v nepropustnou černotu. Ren Dhark podle hodinek zjistil, že jsou už dvě hodiny.

Viděli před sebou kosmodrom. U četných kosmických lodí plála svět

la. Ren spatřil, jak do nich cosi nakládají. Mezi mohutnými opěrami se pohybovalo jen málo amfiů.

„Zvládli jsme to,“ oddechl si Dan.

„Konečně,“ přikývl Ren. „Už bych to asi dlouho nevydržel.“ „Půjdeme na letiště?“

„Musíme, Dane! Džunglí se probít nemůžeme, to je moc nebezpečné. Musíme riskovat, že nás třeba objeví. Ale nemyslím si, že mají tak dobrou ostrahu.“

„Oukej, mně by bylo mnohem milejší, kdyby...“

Dan se zarazil a zděšeně se na Rena Dharka podíval.

Poručík stál uprostřed oslnivého světelného kužele. Přimhouřil oči a nechápavě se rozhlížel.

V té chvíli vzplálo světlo i kolem Dana. Nevěděli, odkud přichází. Jako by nemělo žádný zdroj. Prostě tu bylo!

Ren Dhark reagoval bleskurychle. Uskočil stranou — ale světlo ho následovalo, jako kdyby vycházelo z něho samotného.

Ren se zastavil. V očích se mu zračila panika, když viděl, jak se i Dan marně pokouší uniknout putujícím světlu.

Ren Dhark cítil, že ho cosi lechtá. Začala ho svědit nejen kůže, ale i je ho svaly a orgány. Mozek jako by mu zalila záplava sektu. Zmučeně za sténal.

Stál mezi rozbujelými hnědými křovisky jako přibitý a hleděl na Dana, který na tom byl stejně. Nemohli se hnout z místa.

A odevšad se k nim blížily obří postavy. Amfiové.

Ren Dhark ve Světle rozeznal jejich studené, nemilosrdné oči: Viděl, jak na něj amfi v rudé uniformě namířil jakýsi předmět, a zároveň lechtivý pocit v jeho flitru zesílil a byl téměř nesnesitelný.

Najednou se výraz v rudochových rybích očích změnil. Sklopil hlavu a zíral na přístroj ve své ruce. Na jeho přední straně zazářilo jakési mod -

ravé pole. V bezmezném údivu pohlédl amfi na ostatní, modře oblečené obry.

Dharkovi to zapálilo.

„K zemi, Dane! Dělej mrtvého!“

Sám se zhroutil, hlasitě zasténal a zhroutil se na zem. Slyšel, jak Dan vedle něj udělal totéž.

Nepříjemné, nesnesitelné svědění a lechtání okamžitě ustalo.

Ren Dhark pocítil báječné uvolnění. Zároveň ale cítil hroznou únavu. Těžce a bolestivě se jeho dech dral zúženým hrdlem.

Vtom ho popadly drsné, bezohledné ruce. Přimhouřenýma očima viděl, jak se mu kolem paží ovinuly lesklé šupinaté prsty.

Smýkali jím po zemi a vlekli ho ke kosmodromu, kde ho pak hodili na jakési vozidlo.

Ren Dhark otevřel oči o n víc. Rozeznal miskovité prohlubně amfijských sedadel, potažených světlým polstrováním.

Ležel tedy na korbě nějakého vozu. Z džungle se vynořil hlouček amfiů. Dva z nich táhli za sebou Dana Rikera. Něco si mezi sebou povídali, Ren viděl, jak pohybují rty. O Rikera se pak už nestarali, hodili ho prostě na vůz na Rena. Danovi nohy dopadly na Dharkovy boky.

Dan tiše zaklel.

Amfiové ovšem do vozidla nenastoupili. S mohutným gestikulováním stáli na okraji džungle a domlouvali se pomocí vzrušených skřeků.

Vtom jejich hovor náhle umlkl. Z džungle vyšli dva amfiové v rudých uniformách. Jeden z nich nesl špióna, druhý držel sošku Jonáše ve zdvižené ruce a ukazoval ji modrým.

Ren Dhark zaťal zuby.

Figurka byla bez hlavy. Rudě oblečený vůdce něco říkal a díval se při tom z jednoho obra na druhého. Pak opovržlivě zahodil Jonášův trup zpátky do džungle.

Stopa, kterou Alf Treid kolonistům zanechal, aby jim ukázal zpáteční cestu na Zemi, byla nenávratně ztracena!

Ren Dhark zavřel oči. Amfiové nastoupili mlčky dovozu. Dhark uslyšel sotva slyšitelné bzučení. Vozidlo se nadzvedlo, a pak jemně a téměř nehlučně klouzalo nad kosmodromem.

Dovezou je amfiové do plástvového města?

Ren si město důkladně prohlížel. Seshora se podobalo jedné jediné obrovské budově. Vyznat se vněm vyžadovalo nadprůměrný smysl pro orientaci. Kdo chtěl najít cestu ven, musel dobře znát kulturu a sociologickou strukturu amfiů.

Oba astronauté měli štěstí. Vznášedlo přistálo pod jednou lodí. V oslnivém světle se Dhark neodvažoval otevřít oči. Nechal se vyvléci z korby a hodit na dopravní pás. Naklonil opatrně hlavu ke straně a zpoza přím

houřených víček se rozhlédl. -

Kosmická loď byla obrovská. Kam se Dhark podíval, všude viděl temné jícny pohonných trysek. Uprostřed, kde dopravní pás ústil do lodi, zel velký kulatý otvor, z něhož vycházelo žluté světlo.

44

- „Co uděláme, až budeme nahoře?“ sykl Dan Riker. „Počkáme si,« odpověděl Ren Dhark.

Obrátil hlavu na druhou stranu Neviděl jediného amfiho. Opatrně si sáhl k opasku. Pouzdro bylo prázdné, jeho paralyzátor ležel někde v džung
li.

„Máš ještě svůj paralyzátor, Dane?“

Chvíli bylo ticho, a pak zaslechl zklamanou kletbu.

Vjeli do komory. Shora k nim sjela ocelová paže. Silné klepeto sevře lo Dharkovu hrud' a prudce ho vyzdvihlo.

Ren Dhark stísněně zasténal. Zoufale se vzpíral rukama chladné oce li, která mu drtila hrudník. Ale ten, kdo ovládal chapadlo, byl stejně chladný jako ocel.

Chapadlo se pootočilo a mrštilo jím na druhý dopravník, který sebou trhl a odnášel ho pryč. Dhark zaslechl Danovo zaklání a tupě žuchnutí. Chtěl se nadzvednout, ale ocelový strop nad ním se neustále snižoval, až ho měl ani ne dvacet centimetrů nad obličejem.

„Všechno v pořádku, Rene?“ „Jasně, Dane“

Pás se zastavil a žlutý strop se odsunul stranou.

Ren Dhark zíral do chladných rybích očí, k se nad ním skláněly. Čí si chladní ruce ho popadly a ústa bez rtů zamumlala něco nesrozumitelného.

Ruce ho prudce vyzdvihly do výše. Dhark pohodil hlavou a spatřil, jak se před ním otvírá nějaká stěna. Za ní byla místnost, jejíž stěny a strop byly pokryty trubkami, krabicemi a kabely. Před přístrojem uprostřed místnosti spočívala pod krystalickými pažemi nehybná těla Congolana, Szardaka a Larsena.

Cosí brutálně udeřilo Dharka do zad. Sletěl z dopravníku a vpotácel se do místnosti.

Bezděky sebou trhl. Obličej mu planul zlostí. Nejraději by se vrhl na amfiho, který sním tak ponižujícím způsobem zacházel.

Dana Rikera napadlou totéž. Dřepěl bledý na pásu a pak vyrazil prvním hákem na amfiho. Ale obě pěsti obra vystřelily neuvěřitelně rychle. Za sáhly Dana do prsou a smetly ho jako hračku z dopravníku do místnosti, kde už seděl Ren Dhark.

Dan Riker soptil vztekem a zklamáním, když se přikoulel k přítelovým nohám.

Ren Dhark ho chlácholivě uchopil za rameno. Nemělo smysl se takhle amfiům bránit. Dostat se z jejich zajetí znamenalo použít jiné prostředky a metody.

Dan Riker se přesto chystal znovu zvednout. Přepážka se už zavírala. Zhlédli ještě obrovu vajíčkovitou hlavu.

„Nech toho, Dane!“ Dharkův hlas zněl klidně, ale rozhodně.

45

—J

Sešli se tedy znovu v místnosti plné přístrojů. Ren Dhark rychle Zvažoval Situaci.

Miles Congollon krvácel z hluboké rány na Čele a měl na těle stopy po zuřivém zápasu. Přišel snad po pádu k sobě a serval se s amfii?

Ren Dhark si vzpomněl, že Congollon krátce po zásahu vešel do přídě Průzkumného Člunu. Nebyl připoutaný, když dopadli na plochu.

Ren Dhark si stáhl promáčenou košili a setřel z Congolovova obličeje zaschlou krev.

Oddechl si, když se euroasiatova víčka zachvěla. Projevila se houževnatost, zděděná po Congollovu japonském otci. Jakmile poznal Dharka, Zašklebil se. Pak ale jeho mandlové oči začaly bloumat po jejich vězení a Zatvářil se zasmušile.

„Ta přece,« zamumlal vrchní inženýr Z jeho slov Číšela beznaděj.

„Co tím myslíte, Milesi?“ usmál se Ren Dhark. „Nejdřív se pořádně probud'te, a pak uvidíme co dál!“

Zastrčil euroasiatovi mezi prsty cigaretu a zapálil jí. Pak se obrátil k Larsenovi a Szardaka kteří byli ještě v bezvědomí. Dan Riker byl u nich.

V té chvíli se pohnul Janos Szardak. Protáhl se a v jeho jindy nehybném obličeji se objevil vyděšený výraz. Otevřel oči.

„Zatraceně!“ zavrčel. „Takže nás dostali!“

»Měl jste se probudit o něco dřív, příteli,« posmíval se mu Ren Dhark.

Janos Szardak se zatrpkle ušklíbl a v očích se mu nebojácně zablýsklo. Mlčky vzal Congolon cigaretu z úst. Několikrát potáhl a pohladil si bouli na Čele.

„Už jsem od vás viděl lepší přistání, Dharku!“ zavrčel. „Jste z formy, nebo co?“

Ralf Larsen se zatvářil zhnuseně, když přišel po pěti minutách k sobě. Odvalil se od Dana a užasle na něj pohlédl.

„Smrdíte!“ zasyčel.

Dan vykulil ohromeně oči. „Asi jste dopadl nějak tvrdě, co? Takhle smrdí celá loď! Myslel jste si, že nás amfiové zahrnou libými vůněmi? Stárnete, Larsene.“

Ralf Larsen si zmateně přejel rukou po tváři. Pak se teprve rozhlédl a pochopil, kde jsou. „Amfiové?“ zeptal se, „co to je?“

Ren Dhark si zapálil cigaretu a pohlédl na Dana Rikera. Ten pokrčil rameny.

„Vy jste je vlastně ještě neviděli,“ poznamenal Ren Dhark jsem si neuvědomil.“

Posadil se na podlahu a rozhlédl se po místnosti Nevěděl, jak by měl svým druhům popsat jejich přemožitele Vzpomněl si, jak byli všichni při pronásledování platejsovitě lodi pevně přesvědčeni, že v ní letí bytosti podobné lidem. Nikdo z nich nevěřil, že by mohlo jít o naprosto cizorodé tvory.

„Amfiové jak jsme jim s Danem začali říkat, se nám svým Zevnějškem vůbec nepodobají.“

„Takže to jsou nějaké Obludy?“

„Neblbněte, Larsene! Jsou sice jiní ale pořád nás ještě nezabili« „Takže mají přece jenom lidské rysy?“ zeptal se Dan skepticky. Ren Dhark ho sjel pohledem.

„A proč ne? Nevzešel snad veškerý život na zemi zvody?“

Dan Riker svažtil čelo. „No jasně, máš pravdu, Rene,“ řekl. „Ale proč hned mluvit o nějaké příbuznosti?“

„To samozřejmě ne,« odpověděl Ren Dhark „Chtěl jsem jenom říct, že si dokážu představit život, který k naší existenci nemá vůbec žádný vztah. Třeba jsou někde ve vesmíru stvoření, která dýchají metan. Ta by měla určitě jinou strukturu, ale amfiové dýchají kyslík jako my!«

Szardakova pokerová tvář střídavě rudla a bledla. V koutcích úst mu pošukovalo. S

„Jak vlastně vypadají, Dharku?“ vyzvídal. „Je mi jedno, jestli tu nějaká biologická, příbuznost je, nebo není. Ale jméno amfiové napovídá ledacos.«

„Nevím, jak budou kolonisté na tyhle tvory reagovat,« řekl Larsen, „ale obávám se, že moc velké kamarádství z toho nebude.«

„Představte si, že třeba n v Itálii potkáte ještěrku. Nic moc to s vámi neudělá. Jsou to roztomilá zvířátka, která nikomu neubližují, až na mouchu, kterou spořádají k obědu. Co když ale je tenhle plaz najednou skoro Čtyři metry vysoký a pobíhá po zadních nohách, když se od jeho šupinatého pancíře normální kulky odrážejí jako od zdi a když na ně nestačí ani paralyzátor? Co když tihle tvorové mají kromě toho intelekt, který jim umožňuje stavět kosmické lodi, ale zároveň jsou svou podstatou útoční? Pak byste měli před sebou téměř amfie! Je ovšem hrozně těžké je popsat přesně, protože se navíc příšerně podobají rybám.“

Dan Riker zabručel: „Já si naopak myslím, že s amfii budeme bojovat! Jestli objeví Cattan, určitě zaútočí. Zřejmě se budou chtít dozvědět, odkud pocházíme.“

Szardak, bývalý druhý důstojník na Galaxy, se prudce zvedl a v očích se mu zajiskřilo.

„Chcete snad říct, že amfiové jsou mnohem vyspělejší než my a že nás porazí? Jak jste na to přišel, Rikere?“

„Přesně to nevím, spíš to cítím,« řekl Dan.

„Ještě nevědí, odkud jsme přišli,« namítl Larsen.

„Určitě mají metody, jak nás donutit, abychom mluvili,“ prohlásil Ren Dhark klidně.

„Nedělejme si naděje, že Cattan nenajdou. Když budou chtít, tak kolonii objeví. Raději se Zabývejme otázkou, jak se dostaneme odtud.“

Dhark vstal a rozhlédl se po místnosti.

Vězení tvořilo jakýsi Čtverec, jehož jedna strana měřila přibližně dvacet metrů. Naproti dveřím, kterými je hodili dovnitř, stál ovládací pult Široký jako celá stěna, na kterém byly různé páčky, tlačítka a spínače. Ren Dhark spatřil různobarevné Číselníky a stupnice. Nad pultem se tyčila obrovská bílá obrazovka. Po bočních stěnách se táhly tlusté svazky různobarevných kabelů, trubice a měniče. Uprostřed místnosti stála ona PO-

divná věc, pod kterou předtím leželi v bezvědomí tři jeho druhové. Z kovového podstavce trčelo sedm krystalických paží. Ren Dhark nevěděl, k čemu tohle zařízení slouží. Zelenkavě se třpytící materiál mu připadal naprosto neznámý.

Vpravo od dveří se ke stropu táhl bíle natřený vodič, který ústil do Čtvercového okénka.

„Já bych svoje zajatce zavřel jinam,“ poznal Dan Riker. Přešel k žebříku a vylezl ke stropu. Opřel se d přepážky, ale nedokázal ji nad zvednout. Pomalu sestoupil po žebříku zpátky k ostatním.

Ren Dhark přistoupil k ovládacímu pultu, na jehož přední straně byla řada dvířek. Postupně je otevíral a našel malé, složité nástroje, sloužící snad k opravám elektronického zařízení.

„Co tam hledáte? Zbraně?“

Dhark se ohlédl na Congollona, který k němu přišel. Euroasiat se posměšně zašklebil na poručíka před pultem. -

„A proč ne?“ zeptal se Dhark. Když pozotvíral všechna dvířka, vstal. Převyšoval vrchního inženýra o půl hlavy.

„Nepřekvapuje vás, že nás amfiové drží v téhle místnosti, Milesi!“ „Aby ne,“ prohodil Congollon. „Taky se ptám proč.“ „Uvažují jinak než my. Mají jinou mentalitu, možná i jinou logiku. Třeba jsou zvyklí, že jejich zajatci ihned rezignují. Nejspíš si nedovedou představit, že bychom se mohli pokusit o útěk. Těch proč je nekonečně mnoho.

Je také možné, že nás vystavili záření, které nás má udržovat v bezvědomí. Když nás amfiové chytli, namířil jeden z nich na nás nějaký přístroj. Dan i já jsme cítili nesnesitelné lechtání. Třeba byli předtím zvyklí, že tvorové, na které touhle zbraní vystřelili, se okamžitě zhroutili. Stejně tak to může být i teď. Možná je vůbec nenapadlo, že jsme při vědomí. Jestli to tak je, může tu klidně být nějaká zbraň.“

Congollon váhavě přikývl.

„Zní to sice bláznivě, ale možné to je,“ uznal. „Co navrhuje?“

„Abychom hledali!“ -

„Proč to všechno jednoduše nerozmlátíte?“ zeptal se Szardak. Ostrý chlapík, který za své akce dostal spoustu vysokých vyznamenání, se energicky zašklebil.

„To můžeme vždycky. Momentálně tím nic nezískáme,“ odmítl Ren Dhark jeho návrh. Začal otvírat jednotlivé skřínky na bočních stěnách. Také ostatní se pustili do hledání.

„Jenom doufám, že loď neodstartuje. To by pro nás pak vypadalo zle!“ Ralf Larsen si mocně hryzl rty a netvářil se příliš optimisticky.

žádnou zbraň nenašli. Po několikahodinovém hledání to vzdali. Pro česali kdejaký kout. Marně.

„Tak prostě utečeme beze zbraně!“ prohlásil Ren Dhark.

„Nic jiného nám nezůstane!“ uchechtl se Szardak jízlivě. „Ale jak se odtud dostaneme?“

48

Ren Dhark zvedl ruku, aby ostatní umlčel. Skrze stěny slyšeli brumlání amfiů.

„Dělejte, že jste v bezvědomí!“ poručil Dhark.

Zhroutil se na podlahu a ostatní ho napodobili.

Několik vteřin nato se dveře odsunuly. Dhark se pokradmu díval na amfie. Při pohledu na velké hlavy s obrovitými rybíma očima mu přeběhl mráz po zádech. Krátké pahýlovité nohy zadusaly po podlaze, když oba amfiové vstoupili dovnitř. Vlekli kovová nosítka, která se vznášela deset centimetrů nad zemí.

Zastavili se u Rena Dharka. Jeden z nich se shýbl, bez námahy ho zvedl a převalil ho na nosítka.. Ren Dhark sebou téměř neznatelně trhl. Cítil, jak na něm vyrazil studený pot.

Proč ho chtějí amfiové oddělit od jeho druhů? Co s ním zamýšlejí? Bylo správné, že předstírali bezvědomí. Byla to jediná jejich šance!

Amfiové vyšli z místnosti. Ren Dhark si všiml, že jeden z amfiů drží ruce jakýsi aparát a přejíždí prsty po jeho povrchu. Vznášející se nosítka se pohnula směrem ke dveřím.

Oba amfiové na sobě měli žluté obleky, které jim plandaly kolem ne motorných těl. Na pravém rameni hned vedle hlavy jim trčel zelený chochol. Jako kdyby byli navlečení do nějaké uniformy.

Dveře se zasunuly a Ren Dhark nad sebou spatřil žlutý strop, po kterém se táhly nenatřené kabely v průhledných trubicích.

Pak se hřmotně rozevřely kovové dveře a Ren Dhark vjel na nosítkách do místnosti právě tak vysoké pro amfie. Zatímco jejich předchozí vězeň osvětloval fosforující strop, tady zářily lampy, jejichž oslnivé světelné kužely dopadaly na plochý stůl. Rohy místnosti tonuly ve tmě.

Víc Ren Dhark zahlédnout nestačil.

Cítil, jak se nosítka nadzvedla a vklouzla pod lampy. Vzápětí se nad ním naklonily vejčité hlavy amfiů. Jejich nadměrné oči se chladně třpytily. Bezreté tváře vypadaly ve světle nesmírně cize. V pozemšťanových uších hučely jejich Masy. Na svých pažích ucítil jejich vlhké ruce.

Jakýsi podkovovitý přístroj prošuměl k nosítkům a amfiové poodsypu pili.

Ze zdola vypadaly nesčetné nože a pily obzvláště hroživě. Poručík otevřel oči a zíral na blýskající se nástroje.

Kolem ramen, paží a nohou mu zacvakla ocelová pouta.

Ren Dhark s hrůzou uvědomil, co znamenají uniformy obou amfiů.

Ted' věděl, co s ním lékaři chtějí udělat!

Zaječel, když mu ostré drápy začaly rvát uniformu na hrudi.

Dan Riker vyskočil, když se ocelové dveře za oběma amfii s Renem

- Dharkem zavřely. S žhnoucí pohledem k nim přiskočil a konečky prstů horečně hledal nějaké škvíry. Žádné nenašel.

V té chvíli se nadzvedli na podlaze ostatní.

49

j

„To vypadá pěkně blbě,“ zamumlal Congollona kousl se do rtu. Sevřel ruce v pěst a znovu vykřikl: „Zatraceně, to vypadá pěkně blbě!“

Dan Riker se prudce otočil a se supěním se opřel zády o dveře. „Co sním budou dělat?“

Miles Congollon zavřel oči a mlčel.

„Ne!“ zasténal Ralf Larsen. „To přece nemyslíte vážně!“ „Ještě nic neřekl,“ podotkl Szardak kousavě. „Ještě neřekl, co tím mysl 1

Miles Congollon vzhlédl a v jeho mandlových očích se zračila bezedná beznaděj.

„Myslíte, že ho budou amfiové vyšetřovat? že ti dva amfiové byli lékaři?“ ,

Miles Congollon pokrčil rameny.

„Bud' lékaři, nebo vyšetřovatele, jinak to nevidím! Nedělejte si iluze. Jestli jsou amfiové takoví, jak nám je Ren Dhark popsal, tak už ho živé ho neuvidíme!“

„Nepropadejte pesimizmu,« zasyčel na něj bledý Dan Riker. „Však ho ještě uvidíme. Živého a zdravého.“

Szardak vrtěl uvážlivě hlavou. Tenhle tvrdý chlapík, který nikdy ne mluvil o tom, co zažil při bezpočtu akcí vesmírných ozbrojených sil pozemšťanů, si zavile hryzl rty. Jako vždycky, když byl rozčilený, I teď' seje- ho bioplastický nos, který mu lékaři po nehodě transplantovali, zřetel ně odlišoval od přirozené barvy kůže.

„Musíme něco podniknout! Nemůžeme přece na něj jen tak čekat!“ „To bychom se nejdřív dostat z tohoto doupěte,“ zavrčel Congollon.

Janos Szardak vstal. Na vysokém čele mu naskočily hluboké vrásky. Poodešel k ovládacímu pultu, otevřel jedny z dvířek a vytáhl několik n strojů.

„S tímhle dokážem otevřít dveře.“

„To jsem teda Zvědavý,« posmíval se Miles Congollon a v očích se mu objevil pochybovačný výraz.

Szardak sáhl po obzvláště ostrých a tenkých nástrojích. Postavil se ke dveřím a• jel hrotem jakéhosi nožíku v jedné spáře. Přiložil ucho těsně ke kovu, jakoby se snažil zaslechnout cvaknutí nějakého kontaktu.

Ozvalo se prásknutí a ze škvíry vyletěl blesk. Modrý plamen by Szardaka spálil, kdyby stál přímo před spárou. Takhle ale prolétl kolem něj a ožehl mu košili. Szardak okamžitě zapálil znovu, tentokrát seshora. Nový blesk zničil nástroj.

Szardak se opřel zády o dveře a položil na ně dlaně. Když se dveře pohnuly, mazaně se usmál.

„Jestli teď' není na celé lodi poplach, máme určitou Šanci. Dveře jdou otevřít. Takže co uděláme?“

„To je mi otázka!“ zachrčel Dan Riker. „Musíme si pospíšet, abychom z toho Rena dostali!“

„Víte, kde je?“ zeptal se Szardak. Kolem rtů se mu objevil zlověstný úšklebek, v němž se mísila beznaděj s nenávistí vůči amfiům.

„Musíme ho najít!“

„Budu držet palce, aby se nám to povedlo, Dane,“ přikývl Szardak. „Pomozte mi odsunout ty dveře!“

Dan Riker si hbitě stoupl vedle svého druha. Na bradě mu naskočila rudá skvrna, jasná známka rozčilení.

Když se Dan dotkl chladného kovu, loď se zatřásla. Někde pod nimi se ozval dutý rachot. Pohonné jednotky se rozehrměly. Všichni zřetelně slyšeli, jak motory zavyly jako nějaké pravěké zvíře!

Nože se najednou zastavily!

Ren Dhark nevěřícně zíral do bezvýrazných tváří cizích tvorů. Stěží si teď dovedl představit, že mají ve svých vejčitých hlavách opravdu myslí cí mozky. Vzápětí si to však uvědomil tak jasně jako nikdy předtím.

Na prudce oddechující hrud se mu položila široká tlapa. Ren Dhark za sténal pod mohutným tlakem. Cítil, jak mu srdce buší málem u žeber.

V uších mu hučely neartikulované zvuky, kterými se amfiové dorozumívali. Bylo mu divné, že v temně zející mezeře jejich bezretých úst nevidí žádné zuby. Vzápětí se však musel zabývat naprosto jinými věcmi.

Těžká ruka se zvedla z jeho prsou. Amfiové ustoupili do tmy a na ně čem se domlouvali.

Ve světle silné lampy nad ním zakroužíla pila. Točila se ani ne metr nad jeho čelem. Neúnavně. Ostré zuby se třpytily v záři lamp.

Najednou poručík zjistil, že se jedno z klepet na jeho pravičce uvolní lo. Byla to náhoda?

Zesílil tlak a srdce se mu rozbušilo. Svorka se nehlučně rozevřela. Ren Dhark nadzdvihl hlavu. Oba amfiové stáli v rohu místnosti. Ten větší usrkával mezi řečí z mělké misky cosi zelenkavého. Ren Dhark se začal dusit.

Teď se vzepřel lokty. Stačil malý tlak a pouta se uvolnila.

Oba lékaři udělali chybu. Nejenže zvedli skalpely, ale zapomněli také zapnout pojistku pout.

Všechno se odehrálo bleskurychle.

Ren Dhark využil své Šance. Pokusil se rozevřít všechny svorky najednou, ale kladly příliš velký odpor. Musel uvolňovat jednu po druhé. Sou středil se tedy nejdříve na pravou stranu těla, protože na tu amfiové ne viděli. Teď levá strana! Ramena a ruce!

Když se nadzvedl, aby si rukama uvolnil pouta na levé noze, amfiové s toho všimli.

Ren Dhark zaslechl divoký řev.

Miska třesla o podlahu a zelený nápoj se roztekl. Teprve v té chvíli si poručík uvědomil, že ta slizká hmota je živá! Takže amfiové se živili jakýmsi amébami!

50

51

Oba lékaři se k němu vrhli.

Ren Dhark zuřivě škubal poslední svorkou. Musel se ihned vyprostit pokud chtěl uniknout hrůzné smrti. Klepeto svírající jeho kotník se za; Seklo! Vtom se větší amfi na poručíka vrhl. Celou vahou svého obrovitého těla ho srazil zpátky na pitevní stůl. Dharkovým tělem projela šílená bolest. Ze všech sil se zoufale vzpíral mohu tlaku.

Druhý lékař zacvakl poručíkovi znovu pouta kolem nohou. Ren Dhark si uvědomil že ho Od smrti dělí jen několik vteřin. Přestal bušit do amfiho hlavy. Levačka mu sjela na instrumentální Stolek a nahmatl dlouhou sondu. Nástroj zasvyštěl vzduchem a zaryl se do amfiho hlavy. Obr se zachrčením zhroutil. Ren Dhark se zapřel rukama, nadzvedl ho a hodil ho na druhého lékaře, který se zapotácel. Amfiho ústa se rozrušeně rozvírala v očích měl šílený vztek.

Poručík jednal naprosto podvědomě protože jen vteřiny rozhodovaly ‘ o jeho osudu. V amfiově ruce spatřil dlouhý nůž. Podruhé hrábl na stolek a co mu přišlo pod ruku. Levičkou srazil amfiovu ruku s nožem; Zařval bolestí a měl pocit, že mu náraz roztříštil ruku. V poručíkově pravičce se zablýskl svazek ostrých nástrojů, které vzápětí zabořil amfiovi hluboko do těla. Ještě než lékař zemřel, pokusil se Rena Dharka jednou provždy zlikvidovat V posle záchvěvu života se vrhl na ovládací pult.

Klesající pily se svištivě rozezpívaly.

V téže chvíli se rozeřvaly motory vesmírné lodi. Silné lampy na dlouhých kabelech se rozkmitaly

Ren Dhark zoufale trhal klepety poutajícími ho ke stolu.

„Rychle! Musíme se dostat ven, dřív než loď Odstartuje!“ zařval Dan, „Už je pozdě,« zamumlal Miles Congollon. Vypadal rezignovaně. Dan Riker vyskočil odtáhl Congollona ke dveřím a křikl na něj. „Pomozte nám!“

Euroasiat váhal. Přidal se, teprve když viděl, jak se ostatní rozbíhají proti dveřím. Přepážka zapraštila, ale nepovolila Odsunout ji se podařilo až na potřetí

Astronauti Vlétlí do úzké chodby, kterou se táhl pohyblivý pás, na kterém je sem přivezli „Musíme doprava,« zachrčel Dan Riker.

‘ přikývl Szardak a ve tváři se mu objevil chladný úsměv, Jeho oči však byly i nadále bez jakého výrazu. „Slyšel jsem, Jak se tím směrem vzdalují!“

„Musíme to risknout!“

Všímejte si, jestli někde nenajdete zbraně!“ přikázal Dan zadýchaně „I kdyby to byl jen obyčejný obušek!“

Chodba se stáčela mírně doprava. Zajatci měli dojem, že jsou V zádi obrovské lodi poblíž Vnějšího pláště.

52

Někde pod nimi stále hřměly pohonné jednotky. Podlaha se Jim třásla pod nohama. Nic nenasvědčovalo tornu, že loď odstartovala.

Dan Riker si vzpomněl, že jistý Westingburn z Texasu už dávno před tím, než GalaXy odstartovala ke hvězdám, pracoval na problému absorpce přetížení při startu.

Co když amfiové tenhle problém už vyřešili?

Co když je už table loď ve vesmíru? Pak by byly všechny pokusy dostat se amfiům ze spárů marné.

Supící Dan se zastavil před širokými dveřmi. Ze stěny trčelo několik pák Zatáhl za ně naráz. Ocelová křídla se sezapraštěním odsunula a muži nahlédli do strojovny. Ohlušil je nesnesitelný rachot.

Dan Riker páky opět zvedl a dveře se zasunuly. „Tady není!“ vykřikl.

Janos Szardak se už hnál k dalším dveřím. Doufal, že amfiové ještě ne přišli na to, že se jejich zajatci dostali z vězení.

- Dunivý řev pohonného systému najednou přešel v odporné bublání. Ocelový plášť lodi se chvěl. Rozhučely se jiné agregáty.

Chodba končila jakousi červenou přepážkou. Szardak k ní dorazil jako první a horečně začal hledat, čím se ovládá, žádné páky ani knoflíky tu ovšem nebyly.

„Pozor!“ zasupěl Larsen.

Dan se po něm ohlédl. Důstojníková pleš se mastně leskla. Po tváři mu stékaly potoky potu.

Gravitace o síle jeden a půl G dávala co proto. „Vzadu jsem zahlédl jednoho amfiho!“ zachrčel.

„Amfiho?“ Dan byl jedním skokem u Larsena. „Viděl nás?“

Larsen nejistě pokrčil rameny. „Přecházel chodbu. Myslím si, že nás nezahlédl, a protože tak mizerně vidím, nemůžu to říct určitě.“

Najednou se rozeběhly těžké pohonné agregáty. Kovová podlaha se pod nohama uprchlíků znovu roztřásla.

„Rád bych věděl, o co tu kráčí?“ zasténal Congollon. „Protáčejí teprve motory, nebo už odstartovali?“

Ze stěny hned vedle otvírajících se dveří vyskočil obrovitý amfi. Ze vnitř se ozýval rachot nastartovaných pohonných systémů. Proto asi amfi pozemšťany neslyšel. Obr se obrátil směrem, kterým utíkali, a vrhl se do nejbližších dveří. Na předloktí nesl přístroj podobající se zbraní, jejíž hlavní částí byla tlustá trubka ovinutá spirálovitými kabely.

Dan reagoval nejrychleji ze všech. Vyrazil za amfi.

Nohy se mu bleskurychle míhaly po podlaze. Říkal si, že by nějaký amfi nepobíhal po lodi s těžkou zbraní v ruce jen tak bez důvodu.

Stěží popsatelným Instinktem, který spojuje jen blízké přátele, Dan vy tušil, že Ren Dhark je v nejvyšším nebezpečí.

Ren Dhark bojoval o svůj život. Nože se k němu blížily. Musel se čím

53

dál víc přitlačovat zády ke stolu, aby ho kroužící nástroje nerozsekal na kousky.

Marně se pokoušel vyprostit z vadného pouta.

Zoufale na sebe strhl Instrumentační stolek. Ze tmy místnosti se ozýval řev, přehlušující dunění pohonných jednotek. Neohlédl se, ale řev ho vybičoval k poslednímu vzepětí.

Jeho pěst se sevřela kolem nohy stolku jako ocelové klepeto. Napjal svaly až k prasknutí, nadzvedl stolek a vrazil ho m paže pitevního robota.

Než stůl pohřbil robota pod sebou, zablýskaly se nad Renem Dharkem modré blesky a část silné izolace se horkem roztavila.

Poručík cítil, jak se pouto na jeho noze rozevřelo. Přidržel se okrajů stolku a začal se po zádech posouvat na konec mučidla. Ostré i se skřípáním drásaly tvrdý kov instrumenta stolku.

Ran Dhark sklouzl přes okraj stolku a vyčerpaně se zhroutil. Upustil sto lek, který ho chránil. Už ho nepotřeboval. Zničeně paže pitevního robo ta se přestaly hýbat.

Prázdnýma očima hleděl poručík na dvě vysoké obrazovky, z nichž na něj zíralo šest rybích očí. Z neviditelných reproduktorů se začal řinout při val nesrozumitelných zvuků.

Ve chvíli si Ren Dhark uvědomil, že měl při svém zápasu diváky. Může vůbec nějak uniknout osudu, který mu přichystali amfiové? Nejspíš už se blíží další lékařský tým!

Astronaut se protáhl. Paže ho bolely a nohy mu vypovídaly službu Hluboce se nadechl a nejistě pohlédl ke dveřím. Udělal dva tři kroky, a pak se zastavil. Otřel si mokré obličej. Znovu vykročil, a pak se zamyšleně zarazil. Vtom se dveře rozlétly! Ve světle dopadajícím z chodby se objevil snad třímetrový obr. Na předloktí mu spočívala nebezpečně vyhlížející zbraň. Ve dvou prstech svíral spoušť.

Tváří v tvář smrtelnému nebezpečí se vrhl na podlahu.

Tepelný paprsek zasyčel těsně nad ním a zasáhl pitevní stůl, který se okamžitě roztavil.

Pak žár pominul. Tajemná zbraň se sklonila k zemi. Mířila přesně na poručíkovu hlavu.

Janos Szardak zvedl paži nad hlavu, rozmáchl se a hodil po amfiovi špičatý klíč s takovou silou, že až málem upadl.

Chromovaný nástroj zasvištěl vzduchem a zasáhl týl obrovského tvora. Zbraň, kterou amfi držel v ruce, zakolísala, tepelný paprsek zasyčel kamsi šikmo vzhůru a obr se pomalu zhroutil. Zbraň mu přitom vypadla z ruky a paprsek uhasl.

Szardak přeskočil amfie a vtrhl do temné místnosti. Ren Dhark k němu vztáhl ruce.

54

Szardak k němu přiskočil, zvedl ho a zvolal: „Konečně! Už jsme si mysleli, že je pozdě!“

„Chtějí nás odrovnat, Szardaku“ zamumlal poručík vyčerpaně a držel se za krvácející se zápěstí.

Dan Riker překročil amfie a sklonil se k zbrani, která však vážila metrů a byla pro člověka příliš těžká.

Janos Szardak podepřel Rena Dharka a pomalu se vraceli k východu. Dan Riker zamířil zbraň na obrazovky a stiskl spoušť!

Horký paprsek propálil ve stěně velkou díru, za kterou se objevila strojovna.

Když ušli dvacet metrů, Ren Dhark se zastavil. Janos Szardak ho chtěl táhnout dál, ale poručík zavrtěl hlavou.

„Počkejte na mě, přijdu hned za vámi.“

Otočil se a zamířil zpátky do pitevní místnosti, ve které se stále vznášela těsně nad podlahou nosítka, na kterých ho sem dovezli amfiové.

Ren Dhark se shýbl a hmátl po maličkém ovladači. Mrtvého amfie si nevšímal, soustředil se pouze na vznášedlová nosítka. Musí se naučit je ovládat. Jen tak mají nějakou šanci. Jinak jejich útek ztroskotá nejpozději někde u venkovních výstupů vesmírné lodi

Nosítka se dala řídit snáze, než očekával. Stačilo lehce přejel prstem po ovladači. Směr pohybu určoval i pohyb nosítek.

Ren Dhark se odhodlaně posadil na nosítka a zamířil dveřmi na chodbu. Jeho druzi na něj ohromeně zírali, když je dohonil. Povedlo se mu nosítka zvednout tak, aby se vznášela přibližně metr nad podlahou. Ren Dhark na nich seděl jako na koni. Kolem úst mu hrál čínorodý úšklebek.

„Nastupte si!“ zvolal.

Všichni si okamžitě uvědomili, jaká se jim nabízí Šance.

Jako první se za poručíka vyšvihl na nosítka Dan Riker, po něm následovali Congollon, Szardak a Larsen. Museli se na sebe namačkat, aby se na vznášedlo všichni vešli.

„Zatraceně!“ vykřikl Dan zlověstně. „To jsme mohli klidně vzít s sebou ten jejich paprskomet. Mohl se nám hodit!“

Ren Dhark zavrtěl hlavou. „Na to už je pozdě,“ řekl rozhodně. „Obracet už nebudeme.“

Z ničeho nic pohonné systémy umlkly. Namísto rachtavého rámusu za vládlo v zádi lodi ochromující ticho.

Najednou Ren Dhark spatřil červený nápis, který mu připadal povědomý. Byl umístěn mezi dvěma žltorudými kabely probíhajícími pod stropem. Vzápětí mu blesklo hlavou, že nápis viděl, když ho amfiové vezli na Vznášedle do lodi. Musejí tedy být v bezprostřední blízkosti výstupní komory!

55

Slyšel za sebou těžké kroky několika amfií. Ohlédl se a vzadu v chodbě spatřil, jak se za nimi ženou.

„Tady někde musí být výstupní komora,“ zašeptal Dhark a ukázal na hladké stěny, na kterých zatím ještě neobjevil žádné známky nějakých dveří.

Dan Riker seskočil z nosítek a začal šahat oběma rukama po stěně Dhark jel se vznášedlem dál a usilovně hledal výstupní komoru.

Pak mu do oka padla opět nějaká písmena. I ta mu připadla známá. Zmýlil se snad? Ještě nedorazili k východu?

Poručík se ohlédl. Amfiové dusali za nimi s těžkými zbraněmi v rukou. Proč nestřílejí? Nechtějí nic poškodit?

Najednou se v lodi rozječely výstražné sirény. V též chvíli Ren Dhark spatřil výstupní komoru. Další amfiové otevřeli její dveře, aby je vzali do kleští ze dvou stran.

Z komory vyskočili tři štíhlí amfiové v jedovatě zelených uniformách a modrých přilbách jako by potažených sametem a namířili na ně zbraně. Dan Riker vyděšeně vykřikl a naskočil na vznášedlo. Málem přitom shodil ostatní.

Ren Dhark přejel tvrdě bříškem palce po ovladači. Nosítka se zvedla ke stropu tak prudce, až přetížení málem zlámalo astronauta 4m vaz. Zároveň vystřelil Ren Dhark s nosítky dopředu. Jeho akce přišla tak nečekaně, že první z amfiíů minul.

Jako paže silný paprsek prošlehl těsně pod vznášedlem a s vražednou silou rozprášil pronásledující amfie.

V Milesi Congollonovi se začal vzmáhat dávivý pocit, když viděl, jaké ničivé účinky tento chybný výstřel měl.

Ren Dhark ovládal vznášedlo s jistotou elektronického pilota. Reagoval tak rychle, že je obři nemohli napadnout. Po amfiově chybném výstřelu zamířil poručík s nosítky šikmo dolů.

Zrychlila narazil předkem do prvního amfie, pak do druhého a srazil je na zem.

„Zůstaňte, kde jste!“ poručil Dhark ostře, když si Všiml že Szardak chce seskočit z nosítek a sebrat jednu ze zbraní.

Pak prudce zatočil se vznášedlem do komory.

Najednou se ocitli uprostřed amfiů, kteří se na ně vrhali ze všech stran. Dan Riker kopal naslepo nohama do rybích obličejů, zatímco Ren Dhark se snažil vylétnout s nosítky výš.

Když se tři amfiové pověsili na vznášedlo jako klíšťaťata, poručík je bleskově setřásl. Obři dunivě dopadli na podlahu a nosítka vyrazila vpřed.

Pět mužů nasálo do plic chladný noční vzduch, když vznášedlo v mírném oblouku prolétlo kolem gigantických jícňů výtokových trysek.

Padesát metrů pod nimi se to hemžilo obry. Ve světle reflektorů se je jich šupinatá kůže třpytila jako vycíděné stříbro.

Amfiové si prokazatelně vůbec nevážili života. Vzali pozemšťany na palubu jen proto, aby je mohli vyšetřit. Chtěli je pitvat jako pokusná zvířata.

56

K okraji otevřené komory přiskočili dva obři a namířenými zbraněmi. Když vznášedlo s pěti astronauty vylétlo asi pět metrů na zád' lodi, vypá

lili.

První výstřel proletěl neškodně pod nosítky. Druhý je olízL Vznášedlo se zakymácelo jako list padající ve větru. Ale poručík je ještě dokázal vy- rovnat. Zatímco se na letištní plochu vyrojila hejna amfiů, podařilo se Re nu Dharkovi vystoupat co nejvýš. Potřebovali se dostat z rizikové oblasti. Poručík ovšem nepočítal s plástvovým městem.

Ve tmě pod příkrovem mraků nabral chybný kurs. Obrovské reflektory kosmických lodí vzplály a Ren Dhark si okamžitě uvědomil, že nalétá přímo nad amfijské město.

Bleskově obrátil vznášedlo směrem k džungli, když zdola vyšlehl klikatý blesk. Nosítka začala padat k zemi čím dál rychleji.

Ren Dhark stál spolu se svými čtyřmi druhy vedle pomuchlaných a na půl spálených nosítek, s jejichž pomocí unikli z nebezpečné zóny. Nosítka nebyla zničena úplně, vznášela se těsně nad přistávací plochou, nic méně koncem stále znovu křesala o tvrdou plochu. Tu a tam se otočili kolem své podélné osy.

„Co je to?“ zvolal Janos Szardak překvapeně a ukázal směrem k ves mírným lodím.

Reflektory už neplály, celý prostor kolem lodí ozařovalo něco jiného. Mezi kosmickými kolosy se komíhala jasná světelná pole. Nad plochou tancovaly skvrnky nepřirozeného světla!

Miles Congollon žasl. „To přece není možné, nikde nevidím žádný zdroj!“

Hlas tohoto jindy neohroženého astronauta se chvěl

Ren Dhark cítil, jak se v něm vzrývá neklid, ale jemu tak neznámý ten to záhadný světelný jev nepřipadal.

Vzpomněl si, jak je amfiové zajali. Stáli tehdy v kuželu jasného světla a zmocnilo se jich prudké zděšení. Také tenkrát neviděl žádný světelný zdroj. Jako by se k zemi snesl kousek bílého dne, který nechtěl zmizet se Soumrakem

Ren Dhark potřásl hlavou, aby ze sebe shodil sklíčenost této chvíle. Přece pro tenhle záhadný jev musí být nějaké vysvětlení!

„Ztratili nás z dohledu a teď nás takhle hledají,“ zašeptal Dan Riker.

Ren Dhark znovu přidřepł a položil levičku na vzpínající se vznášedlo. Také ostatní klesli bez hlesu k zemi a číhavě hleděli směrem k lodím.

„Není vidět jediný amfi,“ zachrčel Dhark.

„Třeba je to zabije, když se dostanou do toho světla,“ spekuloval Congollon Jeho hlas teď zněl podstatně klidněji. Zdálo se, že se euroasiat vzpamatoval.

Zpočátku se m mezi loděmi jen málo světelných polí. Jejich počet

57

—
však neustále vzrůstal a okruh jejich působnosti se rozšiřoval. Bylo jasné, že amfiové prohledávají celou oblast až k džungli.

„Chtějí nás odříznout od džungle,« zamumlal Ralf Larsen. „Jestli to takhle půjde dál, můžeme to rovnou zabalit!“

„Musíme do města,“ prohlásil Dan.

„To nemůžeme,« sykl Congollon rozčileně.

Ren Dhark se ohlédl směrem k plástvovému městu, které leželo kdesi za nimi ve tmě. Vánek odtamtud přinášel ostrý pach.

„Ale ano,« přikývl Ren Dhark, „Dan má pravdu.«

„To snad nemyslíte vážně, Dharku!“ rozčilil se vrchní inženýr. „Tam nemáme nejmenší Šanci!“

»Máte snad lepší návrh?“ Congollon mlčel.

„Přesto bychom neměli jít do města, Dharku,« vmísil se do hovoru Janos Szardak. „Musíme zůstat tady a čekat.«

Ren Dhark vstal.

„Město se na jihu dotýká džungle, je tam Jen úzká mezera. Když se nám podaří ta podivná světýlka obejít, můžeme se do ní dostat.«

Ralf Larsen si zhluboka povzdechl.

„Opravdu nevím, jaký to má smysl! V džungli máme stejně málo Šancí na přežití jako tady u amfiů.“

„Mlčte!« okřikl ho Ren Dhark ledově. „Jestli přemýšlíte o sebevraždě, tak si to nechte pro sebe! Jsem přesvědčen, že se tu v nejbližších dnech objeví další průzkumný Člun z Cattanu, který nás z toho vytáhne.“

Larsen se dotčeně stáhl. Stál ve tmě a otíral si zpocen4 Čelo. Pot byl nepříjemně lepkavý a páchl po výtrusech, které sem přinášel vítr z džung

le.

Ren Dhark se energicky vydal směrem k městu, které leželo ve tmě jako odpočívající nestvůra. Nikdo nevěděl, Jak to tam vypadá. Ale neustále se rozšiřující světelný kruh je popoháněl vpřed.

„Musíš se pořád vláčet s tím krámem?“ vyzvídal Dan Riker a posměšně ukázal na poškozené vznášedlo, jehož záď tu a tam křísła o přistávací plochu. „Dělá to docela pěkný randál.

»Ještě se nám bude hodit, Dane,“ namítl Ren Dhark. Zašklebil se, ale nikdo to neviděl.

Miles Congollon, Ralf Larsena Janos Szardak klusali mlčky za Danem Rikerem a Renem Dharkem. V té chvíli se projevoval věkový rozdíl. Ralf Larsen, první důstojník na GalaXy, si stále častěji přikládal ruku k boku, kde ho příšerně píchalo. Mrzutě proklínal špek na břiše.

To, že ve městě nebyla Žádná ulice, by se možná dalo vysvětlit docela jednoduše. Třeba amfiové žádné ulice nepotřebují, protože pod budova mi se rozkládá jezero. Pak by byly i přirozenější.

Ren Dhark k sobě povolal ostatní a svěřil se jim se svými domněnkami. Okamžitě vycítil jejich vzrušení nevírou. Především Congollon nebyl schopen uvažovat tak pružně a velkoryse.

Ren Dhark se usmál a jeho zuby se zaleskly ve tmě.

58

„Teď se pozorně dívejte, Milesi,« řekl poručík, utrl si z košile proužek látky, omotal jím ovladač a udělal kličku. Pak nasměroval vznášedlo na vesmírné lodi.

Tam se míhaly poskakující bludičky, z nich některé se po přistávací ploše blížily k městu. Ren Dhark prudce zatáhl kličku kolem maličkého ovladače. Nosítka se bzučivě vznesla šikmo vzhůru do nebe a zamířila ke kosmickým lodím. Ještě chvíli ji astronauti rozeznávali proti světlejším mrakům.

„Nikdy bych byl nevěřil, že dokáže vystoupit tak vysoko,« žasl Szardak.

„Právě pro tuhle chvíli jsem si je schovával,“ řekl Dhark.

„Tomu nerozumím,“ zavrčel Miles Congollon.

Poručík mu položil ruku na rameno. „Musíme být zticha,“ šeptl varovně. „Teď počkáme. Energie vznášedla se brzy vyčerpá. Pak znovu klesne. V té chvíli se pokusíme proklouznout na okraji města.“

Po krátké přestávce šeptem dodal: „Teď to přijde.“

Vzápětí něco u amfijských lodí zahřmělo a k obloze vystřelil zářivý paprsek.

A pak se nad loděmi rozprskla žlutá ohnivá koule. Zář exploze se rychle šířil a kosmodromem se valilo mohutné dunění.

Ren Dhark se tiše usmál.

„Děkuji, amfiové,“ řekl. „S tím jsem ani nepočítal.“

„To bylo mazané,« hlesl Szardak. „Musejí si teď myslet, že jsme tam. To byl geniální nápad, Dharku!«

Ren Dhark neodpověděl. Táhl za sebou své druhy dál Cesta vedla po dél okrajů plochých střech. Cítili vedle sebe drsné zdivo a za ním slyšeli zřetelně šplouchat vodu.

Ren Dhark měl pravdu.

Obojživelná povaha přitahovala amfie k vodnímu živlu, proto bylo na prosto přirozené, že si postavili město přímo nad jezerem.

Měkké plastové boty astronautů tlumily každý jejich krok. Kráčeli těsně podél slané páchnoucího zdiva plástvového města.

Ren Dhark si s uspokojením všiml, že nebezpečná světelná pole byla stažena z okrajových částí města. Amfiové soustředili svoje pátrání na oblast, kde bylo sestřeleno vznášedlo.

Ještě pár set metrů a budou to mít za sebou. Džungle už nebyla daleko.

Vtom se před nimi nečekaně rozzářilo jedno z pohyblivých světelných polí.

Zarazili se.

Jak teď obejdou tuhle bludičku?

V odlescích Ren Dhark spatřil, že střechy budov amfijského města vy t kolem světelného pole jakýsi oblouk.

Mohou se ale odvážit vystoupit na střechy? Vydrží to?

Vtom se v plástvovém městě zvedl s hučením prudký vítr smetající ze střech prach, náletové rostliny a mech.

„Půjdem přes střechy!“ přikázal poručík.

59

• Otočil se, a zachytávaje se vyčnělých kamenů lezl po zdi vzhůru. Na střeše zůstal rozplácle ležet. Snažil se proniknout pohledem tmou. Stále ostřejší vítr ho bolestivě štípal do očí.

Ve tmě rozeznával Jen Černé obrysy hrbatých střech. Ostatní vylezli za ním a zalehli vedle něj.

„Zdá se, že vzduch je Čistý,“ zašeptal poručík.

Zvedl se na kolena a začal opatrně lézt po střeše. Zpuchřelá kamenina se mu drolila pod rukama a pod nohama a Četnými skulinami k němu stoupal ostrý jezerní pach.

Ren Dhark už si najednou nepředstavoval křišťálově Čisté jezero, nýbrž páchnoucí louži plnou řas a špíny. Ale mohl se také mýlit.

Vtom Dan tiše vykřikla začal v panice kolem sebe máchat rukama. Za rohem poručík uslyšel příšerný skřípot lámající se střechy

Překulil se, zachytil přítele a přitáhl ho k sobě.

„Musíme pryč, jinak se střecha prolomí“ zasípal.

Vyskočili a rozeběhli se. Dlouhými rychlými skoky přebíhali po střechách, aby se rozdělili.

Hluboko pod nimi se pěnilo jezero. Vzduch rozechvívaly divoké, zlost názvuky.

Ren Dhark okamžitě poznal amfie. Potvrdilo se inu to, když spatřil, jak se dole ve vodě pod plástvovými střechami převalují tito obojživelní obři.

Pět mužů se hnalo ze všech sil po skřípajících, chatrných střechách. Šplhali po příkrých stěnách, přeskakovali nízké výstupky všelijak do sebe za budovaných zdí. Lezli, skákali a hnali se vpřed plni zoufalství, vybičováni nezkrotnou touhou po životě. Nikdo z nich se teď nechtěl vzdát, když před sebou spatřili spásnou džungli. Chtěli ji dosáhnout a nic jim v tom nemělo zabránit.

Pod nohama se jim při každém kroku drolilo kamení a propadala se střecha. A přesto postupovali rychle vpřed, takže se vzrušené hlučení amfiů víc a víc vzdalovalo.

Zato ke světlu, které je vyhnalo na střechy, se přidala další. Světelná pole v dálce u lodí uhasla a vzplála opět v jejich blízkosti.

Kupodivu se zdálo, že ani jednoho amfiho nenapadlo, že by se uprchli či mohli skrývat na střechách.

Ren Dhark předpokládal, že tato světelná pole řídí amfiové. Považoval je za jednoduchá lokalizační pole, která však mají nebezpečné vedlejší účinky. Nevěřil, že by světlo mohlo

existovat samo od sebe. Způsob a průběh pátrání svědčil o nesmírné fantazii a vysoké inteligenci amfiů, kteří používali tato světelná pole jako své oči.

Jestliže se ani jedna z bludiček nedostala na křehké střechy, byla to známka toho, že si uprchlíci vybrali cestu, která žádného amfie nenapadla.

la.

Vítr zesílil, Dešťové kapky byly stále větší. S tichým šustěním dopadaly na kameninu.

Ren Dhark se držel za ostatními, aby jim mohl případně pomoci. O Dana

Rikera neměl nejmenší starost. Jeho přítel přeskakoval hravě všechny překážky. Jeho štíhlá postava v sobě skrývala netušená rezervy. Byl houževnatý jako teriér. Také Szardak a Congollon nevypadali příliš unaveně, zato se zdálo, že Ralfu Larsenovi dává útek co proto. Tento třiačtyřicátník nesmírně trpěl zvýšenou gravitací. Často klopýtl, vždycky se však zvedl a utíkal dál

- Ren Dhark a obavami sledoval, jak hlučení pod nimi zesiluje.

- Na druhém kosmodromu zaječela poplašná siréna. Přehlušila všechno, co zatím Ren Dhark slyšel. Její vytí se podobalo hněvivému tygřímu řevu.

A pak se poručík rozkřičel.

- Na střechy vyskočila první světelná pte, zatímco pod nimi se ozval příšerný rachot. Voda se rozhučela a zdívkou k nim doléhaly hrůzostrašné skřeky.

K džungli to neměli ani dvě stě metrů. To znamenalo dvě stě kroků nejvyššího nebezpečí!

Daleko za nimi pročesávala terén světla.

Jak dlouho ještě! Kdy je dohoní! Kdy se objeví před nimi?

Ren Dhark si hryzl rty do krve. Zvedl Larsena ze střechy, když první důstojník opět klopýtl.

„Zmizte, Dharku! Utíkejte! Beze mne to dokážete!“ „Nemluvte nesmysly a pojďte!“ zasupěl Dhark. Znovu popadl důstojníka a zvedl ho. „Opřete se o mě, Larsene!“

„To je šílenství! Copak neslyšíte, Jak se pod námi to kamení láme? Utečte sám!“ zachrčel Larsen.

- „Zbláznil se?“ zvolal Dan Riker, který dřepěl na jednom výstupku ani ne deset kroků od Rena Dharka.

Ale poručík ho neposlouchal.

Zaregistroval, jak Larsen klopýtl potřetí a tentokrát se střecha pod ním probořila!

Ralf Larsen vyhodil paže do výše, ale nevykřikl. Vzápětí zmizel kdesi v hloubce. ‘

Dírou k nim dolehlo příšerné zařvání a tmě prořizlo jasné zelené světlo. Ren Dhark neváhal ani vteřinu. Věděl, že teď jde o všechno. Zelenožluté světlo uprostřed nepřehledné plástvové plochy amfiům jasně ukazovalo, kde pozemšťané jsou. Amfiové opět dokázali, jak dovedou rychle reagovat. Co nevidět se objeví někde poblíž!

Dhark si na okraji díry lehl na břicho a pohlédl upřeně do hloubky. Uprostřed kruhové místnosti zel otvor, v němž se leskla vodní hladina.

Ralf Larsen stál na okraji díry a máchal kolem své holé hlavy dlouhou silnou tyčí. Stále znovu dopadala provizorní zbraň na řvoucího amfie, který se marně snažil vylézt z otvoru.

- „Larsene! Nechte ho být a vylezte k nám nahoru!“

Důstojník udeřil amfie tyčí po hlavě podruhé. Obr se zabubláním zmizel pod hladinou, ale vzápětí se zase objevil. Ochable se přidržoval okraje otvoru.

•60

61

U stěn stál elegantní nábytek nejrůznějších tvarů. Regály, jako poličky na knihy. Obrazovky, barevné obrazy. Místnost vypadala kulturněji, než by se dalo podle zpuchřelé střechy soudit.

Ralf Larsen natáhl tyč k Renu Dharkovi. Poručík ji chytil a Larsen po ní šplhal. Vtom se vedle- Rena Dharka objevil Dan, aby jun pomohl. Všech no šlo teď dvakrát snáz.

Larsen se sesupěním převalil přes okraj díry a oba důstojníci ho rychle odtáhli po drolícím se kamení dál. Ren Dhark cítil, jak se střecha pod nimi prohýbá. Rozběhli se a konečně dorazili na pevnější část střechy. Když se s Larsenem vydali směrem k džungli, střecha za nimi se s praskotem zhroutila.

V té chvíli se na střechách objevily celé roje světelných polí. Z kosmodromu se sem blížily letouny. Ve slabém svitu Ren Dhark rozeznal ne počet amfiů, kteří se sem hnali po přistávací ploše. Slyšel jejich vzrušený křik.

„Mrzí mě to,“ zasípal Ralf Larsen. „Ale asi jsem nebyl úplně při smyslech.“

Ren Dhark se zašklebil. „Později, Larsene, později.“ Ze tmy přibíhali Miles Congollon a Janos Szardak.

„Honem!“ volali.

Popadli své druhy za ruce a táhli je za sebou. Do nosů jim stoupal vlhký vzduch džungle a nad nimi zašustilo houští.

„Zvládli jsme to,“ zasupěl Dan Riker. „Krucinál, ale o fous!“

„Musíme dál!“ naléhal Ren Dhark. „Ještě nejsme v bezpečí!“

Pod příkrovem listoví vládla nejhlubší tma. Ren Dhark se přesunul do čela skupinky. S rukama napřaženýma dopředu hledal cestu. Našel stezku, která jim usnadnila hlubší proniknutí do pekla džungle. Teprve po půl hodině běhu z této pěšiny sešli.

Po amfiích nebylo ani vidu, ani slechu!

Ren Dhark se zastavil. Otřel si zpocené čelo a tiše se zasmál.

„Tak teď jsme to doopravdy zvládli,“ prohlásil ulehčeně.

V téže chvíli cosi vyrazilo ze tmy a srazilo ho na zem.

Ren Dhark kolem sebe divoce mlátil.

Za ním křičel Congollon.

Poručík cítil, jak jeho pěsti buší do tvrdého, svalnatého těla. Cítil, jak odpor polevil a pak zase zesílil. Bylo to jako boxovat proti něčemu gumovému. Útočník se nedal zahnat.

Rozmáchl se do tmy a ucítil šupinatý krunýř. Sotva stačil Ren Dhark soupeře chytit, už mu opět uhnul. Hladký pancíř mu proklouzával mezi prsty. Současně se mu na ruce a na nohy vrhl tucet dalších zvířat. Podle váhy Ren Dhark usoudil, jak mohou být asi velká. Útočníci neměřili ani půl metru.

Znovu se mu podařilo se vyprostit. Stačil pokleknout, ale vzápětí byl znovu stržen k zemi. Na hrdle a na obličej ucítil studené čumáky.

Něco ho překvapovalo. Zatím ho jediné zvíře nekouslo ani neškráblo.

Neznámí tvorové s ním zacházeli, jako by mu nechtěli ublížit. Chovají se takhle zvířata?

Poručík se uvolnil a vzdal se jakéhokoli odporu. Okamžitě nastal klid. Zvířata ležela na něm a pevně ho držela. Nebyl slyšet jediný zvuk.

„Nebraňte se!“ zavolal Ren Dhark na své druhy, kteří stále ještě zápasili. „Nic vám neudělají!“

Poručík křičel tak dlouho, dokud poslední astronaut neustal v boji. Pak bylo slyšet jakési neklidné šourání. Zvíře, které na něm leželo, se napůl odtáhlo.

„Zacházejí s námi jako s rozumnými tvory,« řekl Dan Riker překvapeně.

„Uf,“ zasténal Szardak. „Neutrpěl jsem jediný šrám! Teď mě postup ně pouštějí.«

„Jsou to inteligentní tvorové,“ prohlásil Ren Dhark. Opatrně se zvedl. Jeho protivník z džungle mu v tom nebránil, ale držel se mu nablízku.

„Copak s námi chtějí udělat?“ zamumlal Miles Congollon. „Nemůžu říct, že by mi bylo nějak zvlášť dobře po těle.“

„Chtějí nám pomoci,« zafuněl Ralf Larsen. Uvědomil si, že lidé od počátku svých letů do vesmíru na žádné obyvatelné planetě nenarazili na inteligentní živé tvory.

Ren Dhark věděl dobře, jak to lidi zklamalo. On sám by nikdy nedokázal uvěřit, že člověk je ve vesmíru sám.

Ale start Galaxy znamenal přelom. V domovské Mléčné dráze objevili spoustu inteligentních bytostí.

Jak bylo možné, že pozemští astronauti nikdy předtím nenarazili navyvinutý život?

A co bylo důvodem k tak náhlému, prudkému rozvoji života v Mléčné dráze? Vězela ona prvotní příčina někde v kosmu? Co kdybychom ji objevili?
